

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

ISSN 1331-8276 • 1/2010 • GODINA XLIII. • BROJ 100

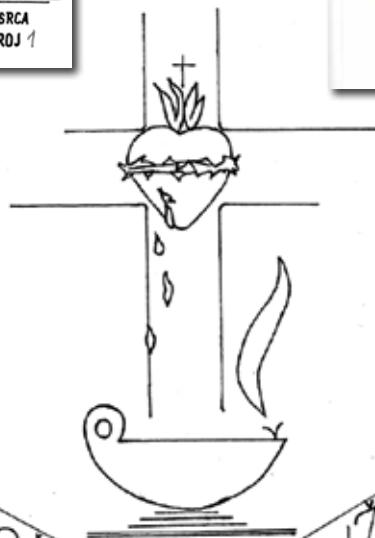
NAŠA

D
R
U
Ž
B
A

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA
GODINA XI. BROJ 1

100

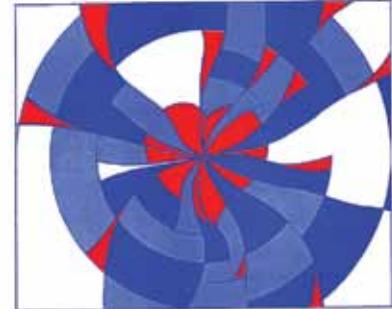
NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA
GODINA I BROJ 1

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA
GODINA XVIII. BROJ 1

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA

Godina XLIV.

Broj 1

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA

Godina XLVII.

Broj 4

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA
GODINA XLIII., br. 1 (100), 2010.

S A D R Ž A J

RIJEČ UREDNIŠTVA.....	2
ČESTITKA VRHOVNE GLAVARICE ZA SVETKOVINU PRESVETOG SRCA ISUSOVA.....	4
DOGAĐAJI U DRUŽBI I CRKVI	
SEMINAR – SRCE ISUSOVO I EUHARISTIJA.....	6
KATEHETSKA ZIMSKA ŠKOLA ZA VJEROUČITELJE OSNOVNIH ŠKOLA.....	8
“PROJEKTIRATI ŽIVOT”.....	9
ŽIVJETI S BOŽJOM RIJEČI.....	10
SAMOOGDOJ U SVRHU ODGOJA.....	11
EUHARISTIJA U ŽIVOTU UTEMELJITELJICA I UTEMELJITELJA.....	12
BITI ZAGLEDAN U KRISTA	13
BDIJENJE ZA DUHOVNA ZVANJA.....	14
REDOVNIČKO ZAJEDNIŠTVO – BLAGO U GLINENIM POSUDAMA.....	14
DUHOVSKO BDIJENJE	16
HODOČAŠĆE REDOVNICA RIJEČKE NADBISKUPIJE U LUDBREG I KRAŠIĆ.....	16
TRODNEVница U KUĆI MATICI ZA SVETKOVINU PRESVETOG SRCA ISUSOVA.....	18
PROSLAVA SVETKOVINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA U KUĆI MATICI	19
BLAGDAN SRCA ISUSOVA U SACRO CUORE.....	21
PROSLAVA BLAGDANA SV. VIDA.....	21
EUHARISTIJA I SRCE ISUSOVO	22
DUHOVNE VJEŽBE U LOVRANU	24
APOSTOLAT SESTARA	
DUHOVNE OBNOVE ZA DJEVOJKE	
HVALOSPJEV LJUBAVI.....	25
KUŠNJA U PUSTINJI.....	26
PRISPODOBA O SIJAČU	27
DOMIJADA	28
KAD SE MALE I VELIKE RUKE SLOŽE	29
USKRSLOM ISUSU	30
MAMA, HVALA TI ZA SVE.....	31
“PROMIJEНИМО SVIJET - TONI I PRIJATELJI”	32
DJEČJI BISERI GRUPE “LEPTIRICI”	32
ZAJEDNIŠTVO.....	34
RAZMIŠLJANJA I POTICAJI	
SAMOINICIJATIVNO OZDRAVLJENJE U SUBOTU	36
LJUBAVLJU SRCA SVOGA LJUBIM TE, BOŽE	37
PREOBRAZBA RIJEČI BOŽJE	37
PUTOVATI S NADOM	38
KORAK	39
PRED TOBOM	39
SLUŽBENE OBAVIJESTI	40
NAŠE POKOJNE POVJERAVAMO TVOME MILOSRDU	43
PRILOG	45

IZDAJU: Sestre Presvetog Srca Isusova, Cvetkov trg 5, 51 000 RIJEKA
 Tel: (051) 254-266; fax: (051) 254-422; e-mail: nasa.druzba.scj@gmail.com - www.sestre-scj.hr

UREĐUJU: uredničko vijeće: s. Robertina Medven, s. Nives Stubičar, s. Silvana Fužinato,
 s. Tajana Hrvatin i s. Lidija Turić

ODGOVARA: Vrhovna glavarica s. Felicita Špehar, Cvetkov trg 5, Rijeka; (051) 254-266

IZLAZI: povremeno

RIJEČ UREDNIŠTVA

S ovim 100. jubilarnim brojem navršavaju se 42 godine izlaženja *Naše Družbe, Vjesnika Sestara Presvetog Srca Isusova*.

Prvi broj izšao je za Božić 1968. Uredila ga je glavna urednica s. Valerija Bendeković, u suradnji s bogoslovima koji su, pišući za „Zvona“, pisali i o radu sestara. Imao je 24 stranice i sljedeći sadržaj: Uvodnu riječ, Pismo bečkog kardinala Kóniga, Obredi oblačenja i zavjetovanja u ondašnjoj kući matici u Crikvenici, Iz dnevnika Družbe, Posjetili smo sestre u Lovranu (reportaža), Naša pošta, Premještaji sestara, Božićne čestitke. Umnožen je ciklostilski u Bogoslovnom sjemeništu u Rijeci, gdje je s. Valerija bila tajnica.

Godine 1969. objavljena su 4 broja: 1. za Uskrs, umnožen je u Senju, ciklostilom biskupske kancelarije; 2. uz svetkovinu Srca Isusova, umnožen u Samostanu SS. Naše Gospe u Zagrebu; 3. nakon obreda oblačenja i zavjetovanja u listopadu, umnožen ciklostilom nadbiskupijske kancelarije u Rijeci; 4. za Božić, umnožen ciklostilom nadbiskupske kancelarije u Rijeci. Broj stranica bio je od 24 do 26.

Godine 1970. izšla su 3 broja. 1. broj objavljen je ciklostilom nadbiskupijske kancelarije u Rijeci, a već sljedeći i svi ostali do tiskanih izdanja, ciklostilom Družbe. Sadržajno su iste teme s dodacima, kao što su: „Kroz Družbine kuće, Naša imena i imendani, Iz naše i katoličke štampe, Formacija mladih“ i slično.

Godine 1971. izšla su 3 broja. Počinju se objavljivati prilozi „Iz povijesti Družbe“. 3. broj objavljuje „Poruku i čestitku nove vrhovne poglavarice s. Benigne Prelc“, a „ND“ izdaju: Sestre Presv. Srca Isusova, Rijeka, Žrtava fašizma 37.

Godine 1972. izlaze 3 broja: Uz s. Valeriju koja je i dalje glavna urednica, u uređivanju pomaže i s. Robertina Medven. Proširuju se sadržaji s aktualnim zbivanjima u mjesnoj i općoj Crkvi i dodaje se rubrika o preminulim sestrama pod naslovom: „Preselila se u vječnost“.

Godine 1973. izlaze 4 broja. ND uređuju s. Stjepanka Hodić i s. Robertina Medven.

Godine 1974. izlaze 3 broja. U 1. broju objavljuje se, između ostalog, vijest: „Gradimo samostan na Donjoj Drenovi“. U 2. broju objavljuje se „Blagoslov kamena temeljca“ i nova rubrika: „Duhovne vježbe“.

Godine 1975. objavljena su 3 broja, uredništvo isto. Od ovogodišnjeg 1. broja počinje se objavljivati „Poruka Sv. Oca prigodom svjetskog dana zvanja“. 2. broj donosi veliku i radosnu vijest: „Svečano otvaranje nove kuće matice na Drenovi“. Od 3. broja izdaju: Sestre Presv. Srca Isusova, Rijeka, D. Drenova 76 a. U ovom broju objavljena je velika radosna vijest: „Svečano otvaranje nove kuće matice na Drenovi“.

Godine 1976. izlaze 3 broja. Od 2. broja 1976. uređuje sama s. Robertina Medven.

Godine 1977. izlaze 3 broja, s time da je 2. broj dvobroj 2.-3.; god. 1978. izlaze 3 broja; god. 1979. izlaze 2 broja; god. 1980. izlaze 2 broja; god. 1981., 2 broja; god. 1982. izlaze 3 broja. Od 3. broja u uredništvo uz s. Robertinu dolazi s. Stjepanka Hodić kao nova tajnica Družbe.

Godine 1983. 2 broja; godine 1984. 3 broja; godine 1985. izlaze 2 broja. Mijenja se vrhovna tajnica, pa umjesto s. Stjepanke Hodić dolazi s. Valerija Bendeković.

Godine 1986. izlaze 2 broja; 1987. 3 broja; 1988. 3 broja. Od 3. broja u uredništvo dolazi nova vrhovna tajnica umjesto s. Valerije Bendeković s. Felicita Špehar. Godine 1989. izlaze 3 broja, godine 1990. 3 broja. Od godine 1991. pa sve do 2009. izlaze godišnje po 2 broja. Ti brojevi imali su više stranica, nego ranije dva broja zajedno, a nekoliko puta smo izdavali i dvobroj.

Godine 1994. opet se u uredništvo vratila s. Stjepanka Hodić

Urednica „ND“ s još jednom suradnicom radila je sav posao od prikupljanja dopisa, pišanja priloga, lektoriranja, tipkanja i crtanja na matricama, umnažanja na ciklostilu. Nije bilo nekih tehničkih sredstava niti stručne ekipe, ali bila je uvek ljubav prema Bogu, prema Srcu Isusovu, prema nebeskoj Majci, prema Crkvi, prema Družbi, prema Utemeljiteljici, prema redovničkim i crkvenim poglavarima, prema sestrama, prema našem napačenom hrvatskom narodu i domovini nam Hrvatskoj.

U slaganje otisnutih stranica uključile su se mlađe sestre, a onda je slijedilo ručno uvezivanje, nošenje na obrezivanje, adrese, slaganje na poštu. U nedostatku suradnje trebalo je napisati tekstove, pa sam ih potpisivala kao: *H.* (budući da sam predavala hrvatski jezik sjemeništarci u Pazinu zvali su me Hrvatica), *D* (moje krsno ime Dragica), *M.* (prezime Medven), *R.* (s. Robertina) *N.N.* (nepotpisani članci pripisuju se uredniku) itd. Uz sve druge obveze i dužnosti bio je to naporan posao, radilo se noću, ali meni nadasve drag. Kad bi list bio posve gotov, onda sam ga još jedanput u miru pročitala razmišljajući već o sljedećem broju.

U vrijeme kompjutora popravio se grafički izgled lista. Pripremale smo materijale i odnijeli ih tiskati u Tiskaru Šuljić u Marinićima. Tada bismo u tiskari dogovarali slike, boju, oblik, a onda vršili korekturu. Od dolaska Svetog Oca Ivana Pavla II. u Rijeku za nekoliko sljedećih brojeva tiskali smo korice u boji. To i nije znatno poskupilo izdavanje lista. Od 2005. uz odgovornu urednicu s. Robertinu list uređuju mlade sestre: Kristina, Marijana, Lidija i Silvana. Od 2. broja 2006. s. Robertina premješta se u Gospić, ali ostaje u Uredničkom vijeću uz spomenute sestre do danas i vrši lekturu i korekturu te piše redovno Riječ uredništva. Godine 2007. u uredničko vijeće dolaze, uz spomenute, s. Nives i s. Tajana.

„Naša Družba“ povezivala je sestre, gdje god su radile i djelovale. Pisali smo o radu sestara, o školovanju, o podmlatku, o našim samostanskim zajednicama i kućama, o apostolatu na župama, o radu s djevojkama, u novije vrijeme o radu u školama, vijesti iz Dječjeg vrtića, jaslica, o permanentnoj naobrazbi sestara u raznim školama, seminarima, konferencijama, tjednima, stručnim vijećima, savjetovanjima, o povijesti Družbe, o preminulima itd.

Nastojali smo zabilježiti važnije događaje u našoj mjesnoj Crkvi, nacionalnoj i općoj, posebno s tematikom o redovništvu. Objavljivali smo crkvene dokumente i pregled duhovne literature. Izvješćivali smo o redovničkim skupovima, o događanjima u domovini i u svijetu. Svoj doprinos stručnim predavanjima davali su i profesori Visoke bogoslovске škole u Rijeci, kasnije Teologije. Gotovo u svakom broju objavljivali smo: Poruke vrhovnih glavarica te Poticajne riječi naših riječkih nadbiskupa: o Božiću, Uskrsu, propovijedi održane na svetkovinu Srca Isusova, i na druge Družbine blagdane, prigodom redovničkih zavjeta i sličnih slavlja. Među redovitim suradnicima bili su i neki župnici koji su zaista cijenili rad sestara, npr. sada već pokojni vlč. Franjo Udovičić, dugogodišnji župnik u Slatini. U našem *Vjesniku* ostalo je zapisano veliko, bogato i zanimljivo poglavlje naše povijesti. Vodilo se računa i o čistoci hrvatskog jezika.

Iz godine u godinu uvodile su se nove rubrike. Danas su to neprocjenjivi podaci. Uvezali smo nekoliko primjera od prvih brojeva pa sve do sada.

Drage sestre, nastojala sam zabilježiti, barem okvirno, povijest izlaženja „Naše Družbe“ do stotog jubilarnog broja. Na koricama ovog jubilarnog broja *Naše Družbe* nalaze se slike primjeraka našeg *Vjesnika* od prvog broja do danas. Budimo ponosni na svoju redovničku, vjersku i nacionalnu baštinu. Neka nas naš *Vjesnik* i dalje potiče na međusobnu ljubav i poštovanje, da znamo jedni o drugima govoriti i pisati ono što je na izgradnju i u duhu ljubavi Srca Isusova. Zahvaljujemo svima koji su nam u ovom spisateljskom radu davali podršku bilo suradnjom, bilo poticajem i savjetom. Zahvaljujemo i našim čitateljima, jer list bez čitatelja ne bi imao smisla. Svima čestitamo Dan Družbe.

s. Robertina Medven

SVETKOVINA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

*O Srce žrtvo ljubavi, veselje raja vječito,
Ti utjeha si smrtnika i ufanje im jedino.*

*Golemom ranom ljubav te otvorila k'o oštrac ljut
Is nje nas zove: udite, načinila sam vama put!*

*Svu krv si Spase prolio, da grešne nas opereš njom:
U svojim podaj grudima vjekovit pokoj puku svom.*

*O Srce Spasa Isusa, ti prijatelju nevinih,
Nek' čista srca ljube te, ti budi kraljem srca svih.*

Drage sestre!

Slaveći svetkovinu Presvetog Srca Isusova, ali i kroz cijeli mjesec lipanj, Crkva slavi spomen Isusove ljubavi prema nama ljudima, koja se u punini očitovala na križu. Jedan od vojnika kopljem probode bok i odmah poteče krv i voda (Iv 19,34). Krv i voda iz probodenoga Isusova boka jesu znamenja dvaju sakramenata: znamenje krštenja svakoga od nas i znamenje Euharistije.

Tu stvarnost božanske ljubavi riječima Himna kličemo na sljedeći način:

Zapovjedila ljubav je da kopije tebe otvori, te ljubavi nevidljive, mi rane štovat možemo. Taj znak je višnje ljubavi i bol i milost ranila, Krist u njem kao svećenik, prikaza Žrtvu dvostruku. Ta stoga probodeno je i izranjeno zato je da vodu i krv istoči i njom od grijeha pere nas. Tko ljubavi da ne ljubi? Tko spašen da je ne traži i u tom srcu velikom ne nastani se zauvijek?

Na osobit smotri način pozvane mi, drage sestre, koje se dičimo imenom Presvetoga Srca, svakodnevno kontemplirati tu ljubav probodenog Isusova Srca i piti iz tog neiscrpnnog vrela snagu za svoj posvećeni život, za velikodušno i nesebično služenje braći i sestrama. Na taj način ćemo živjeti bit naše duhovnosti: jedinstvo s Kristom i služenje bližnjima koje proizlazi iz tog jedinstva.

Kad god slavimo svoje glavne blagdane, prilika je da se ispitamo kao zajednica i pojedinci: Kako živim(o) duh i karizmu svoje Družbe? Što ja širim oko sebe i kako djelujem na svoju okolinu? Mogu li oni koji me susreću i s kojima živim i radim prepoznati i osjetiti da moje svjedočenje i služenje, čitav moj životni stav, proizlazi iz susreta s Izvorom života?

Slušamo ovih dana sljedeće riječi iz Isusova govora koji na gori: Vi ste sol zemlje. Ali ako sol obljetavi, čime će se ona osoliti? Nije više ni za što, nego da se baci van i da ljudi po njoj gaze. Vi ste svjetlost svijeta. Ne može se sakriti grad koji leži na gori. Niti se užije svjetiljka da se stavi pod posudu, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući. Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima (Mt 5,13-16). Taj evanđeoski tekst nam otkriva naš poziv i smisao našeg posvećenog života.

Usmjerimo, drage sestre, svoj pogled u Isusovo božansko Srce, žarko ognjište ljubavi, koje nas neizmjerno i bezuvjetno ljubi. Dopustimo da nas Njegova ljubav snažno zahvati. Tom ljubavlju ispunjene moći ćemo ljubiti Boga i osobe s kojima živimo i radimo. Osnažene ljubavlju probodenog Srca suošjećat ćemo s Crkvom koja je sve više na udaru onih koji je nastoje staviti na stup srama. Dajmo zadovoljštinu i naknadu Isusovu Srcu, za svu hladnoću, nemar i prezir. Živimo vjerno i radosno svoj Savez potpune i neopozive pripadnosti Bogu. Taj Savez upisan je u naša srca najprije krštenjem, a zatim zavjetima koje smo prinijele pred Presvetu Srce u osobnoj zrelosti, slobodi i nesebičnosti. Stoga molimo: Svetog Bože, štujemo Srce tvoga ljubljenog Sina i slavimo spomen njegove ljubavi prema nama. Daj da iz tog nebeskog vrela crpimo obilne darove milosti (molitva Crkve), kako bismo dostojno, radosno i odgovorno živjele svoj poziv i poslanje.

Neka nam svetkovina Presvetog Srca Isusova bude poticaj i prigoda da kroz cijeli mjesec lipanj, i svaki dan, sve dublje uranjamо u otajstvo Božje neizmjerne ljubavi u kojoj ćemo nalaziti snagu i radost za nesebično i strpljivo služenje braći i sestrama u kojima prepoznajemo Njegovo lice.

Neka nas prati zagovor i molitva naše Majke Utemeljiteljice, koja nam je uzor u štovanju Presvetog Srca Isusova, da budemo u ovom vremenu znak svetosti naše Družbe u Crkvi i svijetu. Neka božansko Srce Isusovo bude kralj naših srdaca, neka ono bude kraljem srca svih!

Obilje duhovne radosti u Isusovu Srcu, u molitvi sjedinjena s vama,

Vaša

s. Felicita Špehar

Seminar – Srce Isusovo i Euharistija

Od 3. do 5. siječnja 2010. u Kući matici na Drenovi održan je seminar na temu *Srce Isusovo i euharistija*, a vodio ga je o. Franjo Pšeničnjak DI. Sudjelovalo je oko trideset i pet sestara. Budući da je u Riječkoj nadbiskupiji u tijeku Godina euharistije navedeni seminar bio je idealna prilika za dublje ulaženje u tajnu euharistije koja je izvor i vrhunac kršćanskog života.

Euharistijska pobožnost od prvih stoljeća Crkve bila je usmjerena na sakrament euharistije. Pričešćivalo se na nedjeljnoj misi sa životom vjerom u Kristovu prisutnost pod euharistijskim prilikama. Međutim, sve do 11. st. nema posebnih izvanskih oblika štovanja euharistije. Od sredine 15. stoljeća uveden je običaj davanja blagoslova s Presvetim na procesijama u vrijeme Tijelova. Uskoro nakon uvođenja blagdana Tijelova i njegove osmine uvedeno je izlaganje Presvetog s pobožnošću i blagoslovom. Često se Presveti sakrament izlagao na oltaru i tijekom svete mise.

Tridentski sabor (1545.-1563.) obradio je temu Euharistije te je o klanjanju na 13. zasjedanju 1551. zaključio, „da svi kršćani vjernici na način kako su naučeni u Katoličkoj crkvi, pri štovanju Presvetog sakramenta moraju pokazati duboku poniznost i klanjanje, što dugujemo pravom Bogu. Jer, premda nam se Krist Gospodin daje za jelo, to nikako ne umanjuje klanjanje njemu. Mi, naime, vjerujemo da je u Svetoj Hostiji prisutan isti onaj Bog, o kojem je govorio vječni Otac, kada ga je poslao svijetu: I svi mu se trebaju klanjati (Heb 1,6), pred kojim su mudraci u molitvi klekli na koljena (Mt 2,11), i prema svjedočanstvu Svetog pisma (Mt 28,17) kojemu su se apostoli poklonili u Galileji. I stoga se treba na Tijelovo Presvetom sakramentu na poseban način iskazati štovanje i klanjanje.“

U 19. stoljeću štovanje Presvetog sakramenta poprimilo je različite oblike, pa se osnivaju brojna euharistijska društva i udruge. Među poznatim štovateljima euharistije ističe se sveti Petar Julijan Eymard (1818.-1868.), poznat kao „svetac euharistije“. God. 1856. osnovao je u Parizu „Kongregaciju svećenika klanjatelja Euharistije“, a 1858. žensku granu „Službenice Presvetog oltarskog sakramenta“, zatim „Društvo klanjalaca Euharistije“, a 1859. utemeljio je u Marseilleu „Udrugu tri Sveta sakramenta“. Članovi tih zajednica vidjeli su svoju zadaću u štovanju Presvete euharistije i to u osobnom klanjanju i zajedničkoj molitvi časoslova pred izloženim Presvetim. Naglašavali su odgoj za svetu misu, promicanje česte svete pričesti kao i promicanje euharistijskog klanjanja, propovijedi i spisa na temu euharistije. U gotovo svim biskupijama u 19. stoljeću bilo je službeno uvedeno vječno klanjanje. Pobožna žena Emilie Tamisier iz Toursa bila je oduševljena konferencijama Petra Julijana Eymarda i zalagala se

za hodočašća u svetišta gdje su se događala euharistijska čuda, a na njezin nagovor održan je i prvi euharistijski svjetski kongres u francuskom gradu Lille 1881. godine s blagoslovom i hrabrenjem pape Lava XIII., a cilj mu je bio povećati shvaćanje i sudjelovanje u euharistijskom otajstvu. Na petom kongresu koji je održan u Toulouseu 1886. sudjelovalo je više od 1500 biskupa i svećenika te oko 30 000 vjernika. Posljednji, 49. euharistijski svjetski kongres održan je u Quebecu, u Kanadi, a sljedeći novi 50. najavljen je u Dublinu 2012. godine.

Euharistijski kongresi, uvijek su izvor duhovne obnove, prigoda za bolje upoznavanje Pre-svete euharistije, najdragocjenijega blaga koje nam je Isus ostavio; oni su također ohrabrenje za Crkvu da u svakoj društvenoj sredini bez oklijevanja svjedoči Kristovu ljubav – kazao je papa Benedikt XVI.

Prvi euharistijski kongres u Hrvatskoj održan je 26. i 27. kolovoza 1922. kod tada jedine župne crkve Sv. Nikole u Varaždinu a predvodio ga je zagrebački nadbiskup i današnji blaženik i suzaštitnik Varaždinske biskupije bl. Alojzije Stepinac. U sklopu dvodnevнog kongresa održano je niz vjerskih sadržaja u varaždinskim crkvama i drugim zatvorenim i otvorenim prostorima, koji su okupili više od 50 000 vjernika iz Varaždina, Hrvatskog zagorja, Međimurja, Podravine i Slovenije, dok je veličanstvena procesija s Presvetim krenula od kapucinske crkve. Drugi euharistijski kongres u Varaždinu održan je 28. i 29. lipnja 1938. g. s geslom "Uvijek vjerni Euharistijskom Spasitelju". Nadbiskup Stepinac je u euharistijskim kongresima otkrio osobitu prigodu pastoralnog rada i duhovne obnove vjernika laika, te je u Zagrebačkoj nadbiskupiji proslavio dvadeset kongresa, od kojih su na području današnje Varaždinske biskupije bili i oni 1935. u Čakovcu te 1937. u Koprivnici. Te su velike katoličke manifestacije pridonosile ne samo vjerskom, nego i narodnom osvješćivanju, što se nije sviđalo državnom režimu, a često ni mjesnim vlastima. U održavanje kongresa bile su uključene brojne katoličke laičke organizacije s društvenim uglednicima i mnoštvom članova.

Nacionalni euharistijski kongres održan je u Mariji Bistrici 9. rujna 1984. Na njemu se okupilo više od 400 000 vjernika, 1100 svećenika, 35 biskupa i 5 kardinala.

Drugi vatikanski koncil s pravom navješta da je euharistijska žrtva "izvor i vrhunac cijelog kršćanskog života". "Presveta Euharistija naime sadrži svekoliko duhovno dobro Crkve, to jest samoga Krista, naš Vazam i živi Kruh. On po svom Tijelu, Duhom Svetim oživljenom i oživljavajućem, daje ljudima život." Pogled je Crkve trajno usmјeren prema njemu Gospodinu, prisutnom u Oltarskom Sakramantu, u kojem ona otkriva potpuno očitovanje njegove neizmjerne ljubavi.

U dalnjem radu seminara služili smo se biblijskim tekstovima o euharistiji.

Krist je uzeo kruh, razlomio ga i dao apostolima rekavši: "Uzmite i jedite! Ovo je moje tijelo koje se za vas predaje" (usp. Mt 26,26; Lk 22,19; 1 Kor 11,24). Potom je uzeo kalež s vinom te im rekao: "Uzmite i pijte iz njega svi! Ovo je kalež moje krvi, novoga i vječnoga saveza, koja će se proliti za vas i za sve ljudе na otpuštenje grijeha" (usp. Mk 14,24; Lk 22,20; 1 Kor 11,25).

Isus je želio ostati s nama u euharistiji kao hrana, da bismo mi koji blagujemo njega Uskrstog i živog postajali sve više *sol zemљe i svjetlo svijeta*. Ovaj svijet treba Krista Spasitelja, treba svjetlo njegove riječi i ljubav njegova Srca. Sve to ovome svijetu trebamo dati mi koje je On pozvao u Družbu svog Srca. Ako budemo dostoјno primali Isusa u Euharistiji, moći ćemo ga i davati ovome svijetu. To je želja Isusova i to je najveća potreba ovoga svijeta.

s. Marina Božić

Katehetska zimska škola za vjeroučitelje osnovnih škola

ove godine u Zagrebu od 7. do 9. siječnja 2010. održana je Katehetska zimska škola za vjeroučitelje osnovnih škola na temu: *Roditelji i njihova suodgovornost u odgojno-obrazovnom sustavu s posebnim osvrtom na vjeronauk u školi*. Okupilo se oko 650 vjeroučitelja. Prvo predavanje, prvog radnog dana, održao je mr. Luka Marijanović s đakovačkog Katoličkog bogoslovnog fakulteta predavanjem o temi „Biblijsko-kršćanska pouka o roditeljstvu”. Kroz prizmu svetopisamskih tekstova približio je odgoj i roditeljstvo u biblijskim vremenima te naglasio, gdje su temelji vjere položeni u obitelji može početi kršćanski odgoj duhovnim buđenjem djeteta i to još prije nego počinje službeno navješćivanje u bogoslužju i katehezi. Najveću odgovornost za prvotnu katehezu imali su roditelji, a to imaju i danas. Obitelj ima poslanje tzv. kućne Crkve. Od djece se tražilo da poštuju svoje roditelje, a roditelji su imali dužnost opominjati i ispravljati pogreške djece. Predavač je rekao da se “pogled na dijete od biblijskih vremena do danas jako izmjenio i još uvijek se mijenja”, a “sada kada mi uspoređujemo ta vremena i ova danas vidimo kako smo puno dalje otišli u pravima djece”.

Slijedilo je predavanje dr. sc. Jasminke Zloković s riječkoga Filozofskog fakulteta koja je govorila o nasilju djece i mlađih nad roditeljima. “Ponavljanje modela ponašanja svojih roditelja, alkoholizam, ovisnost, bolest, siromaštvo, osjećaj odbačenosti i besperspektivnosti, neki su od činitelja nasilja u međusobnoj interakciji”, kazala je. Nasilje se može sprječiti u velikom broju slučajeva, a u tome veliku ulogu ima i suradnja škola i roditelja, upozorila je dr. Zloković. Nakon predavanja slijedila je tematska rasprava i rad u grupama.

Prijepodnevni dio programa zaključen je izlaganjem dr. Dubravke Maleš, profesorce na Filozofskome fakultetu u Zagrebu, koja je govorila o temi “Obitelj i škola pred izazovima suvremenoga društva”. Istaknula je kako suvremena obitelj treba pomoći društva te kako je važna dobra suradnja između roditelja i škole, tj. razgovor i dogovor o podjeli odgovornosti s ciljem pridonošenja kvaliteti života djeteta, kako u obitelji tako i u školi, tj. s ciljem pridonošenja kontinuitetu odgoja.

Uz predavanja i tematske rasprave vjeroučitelji su u poslijepodnevnome dijelu programa sudjelovali u pedagoškim radionicama, a onda su se okupili na zajedničkom euharistijskom slavlju koje je predvodio predsjednik Vijeća za katehizaciju HBK đakovačko-osječki pomoćni biskup Đuro Hranić.

Profesor dr. Zlatko Miliš s Filozofskog fakulteta u Zadru s predavanjem o *stilovima roditeljskog odgoja i medijskom utjecaju u socijalizaciji djece i mlađih* započeo je u petak 8. siječnja drugi radni dan Katehetske zimske škole.

Govorio je najprije o tipovima odgoja spomenuvši, pritom demokratski ili autoritativni, autoritarni, permisivni i indiferentni roditeljski stil. Demokratski stil odgoja pretpostavlja željeni tip odgoja u kojemu je komunikacija na najvišem mogućem nivou i gdje je dijete u poziciji subjekta. Odgovornost je ravnomjerno raspoređena i to od nastavnika, roditelja, djeteta i drugih subjekata u odgojno-obrazovnom procesu, a cilj je takvog odgoja samostvarenje.

Dr. Niko Tunjić, ravnatelj Salezijanske klasične gimnazije u Rijeci, govorio je o *mogućnosti suradnje škole s roditeljima*. “Roditelji ne mogu ili ne žele preuzeti odgovornost za odgoj pa traže da ih škola zamjeni”, kazao je, dodajući kako je istodobno sve više pritužbi na roditelje koji ne žele da škola preuzme odgojnju ulogu, kao da je škola samo stroj za poučavanje, stvar mozga, a ne srca i oblikovanja osobnosti.

Nakon predavanja i kratke tematske rasprave, vjeroučitelji su nastavili rad u pedagoškim radionicama na nekoliko tema.

Uz tradicionalni večernji susret s Malim koncilom, program su duhovitim skečevima o “žvakama” i “žabama” obogatili mlađi iz župe Duha Svetoga te osobito dojmljivo i uspješno

zbor mladih "Davidias" iz istoimene župe, koji je izveo više pjesama sa svoga CD-a "Bog nad vojskama". Gradsko kazalište "Zorin dom" iz Karlovca prikazalo je predstavu za djecu i mlade "Medejina djeca".

Katehetska škola završila je u subotu 9. siječnja izvještajem o radu u radionicama te okruglim stolom na kojemu su doneseni zaključci da obitelj, škola i Crkva trebaju zajedničkim snagama pratiti i nastojati pomoći obitelji u njezinoj odgovornoj zadaći odgajanja. Svako dijete zasluguje ljubav, toplinu obiteljskog doma i pomoć u odrastanju.

Za vrijeme Katehetske škole mi sestre boravile smo u našoj kući u Alagovićevoj, a naše sestre u Laščinskoj pripremale su nam tjelesnu okrjeđu. Okupljenim katehisticama obratila se č. Majka i potaknula nas na veću zauzetost u radu s djecom i mladima i na pastoral za nova duhovna zvanja. Zahvaljujemo poglavarima Družbe što su nam omogućili sudjelovanje na Školi i sestrama u Laščinskoj na nesebičnoj ljubavi.

s. Dionizija Petrić

"Projektirati život"

Na Papinskom lateranskom sveučilištu u Rimu, 6. ožujka 2010. g. nizom predavanja i radovima u laboratorijima obilježen je Biskupijski dan posvećen odgojnoj problematici s temom "Projektirati život. Crkva u Rimu susreće grad za obnovljenu odgojnu zauzetost." U organizaciji biskupijskog katehetskog ureda, ureda za obitelj, pastoral mladih i za školu, dan je bio osmišljen u dva uvodna predavanja i četiri laboratoriјa.

U pozdravnom govoru kard. Agostino Vallini, papin generalni vikar za Rimsku biskupiju, istaknuo je kako se skup održava o drugoj obljetnici pisma pape Benedikta XVI. o izvanrednoj potrebi odgoja i s ciljem stvaranja prijeko potrebne odgojne mreže u Rimskoj biskupiji. Potom je istaknuo četiri izazova pred kojima se nalazi odgojno djelovanje danas: kriza tradicije, odnosno komunikacije u pobjeđujućem kulturnom relativizmu i naglašavanom znanstvenom racionalizmu, definiranje posljednje svrhe odgojnog rada u pogledu sazrijevanja slobodnih i odgovornih osoba, odgojna relacija u susretu dviju sloboda kao preduvjet svakog odgoja te odgojni savez svih uključenih i odgovornih za odgoj i naobrazbu.

Slijedila su dva uvodna predavanja. S psihopedagoškog aspekta prof. Ferdinando Montuschi osvijetlio je odgojnu problematiku koja se kreće između «činiti» i «biti» ("Educare oggi: La vita tra fare ed essere") iznoseći skrivene aspekte «činjenja» u ponašanjima psihološkog preživljavanja djece i studenata, kompenzacijnska djelovanja osobnosti bez «korijena» njihova izvorišta, te posljedice za odgojno-obrazovni rad odgajatelja i potrebu planiranja odgojnog rada koji pomaže sazrijevanju u «biti». Ovo izlaganje bilo je popraćeno brojnim primjerima iz prakse dok se koncepcijski oslanjalo na transakcijsku teoriju.

Theologinja prof. Ina Siviglia kao odgovor današnjoj odgojnoj problematiki ponudila je programski dinamizam kršćanske vjere izražen u sloganu «čovječe postani to što jesi» ("Educare oggi: Il dinamismo progettuale della fede cristiana"). Bazirajući svoje izlaganje na dokumentima Drugog vatikanskog koncila za ostvarenje temeljnog kršćaninova poziva da bude slika Božja, predložila je metodologiju sudjelovanja koja ima gradualni karakter i koja ne isključuje

djelovanje Duha u srcima ljudi koji nisu kršteni (usp. GS, 22). Idejna nadahnuća ovog izlaganja proizašla su iz liturgijsko-sakramentalne perspektive. Prof. Svilija istaknula je upravo put «sudjelovanja» i put «lijepoga» (odgojna vrijednost glazbe, plesa, teatra, kina, umjetnosti) kao one koji mogu dovesti ljude našeg vremena istinitom i dobrom, dok je ne tako davno značilo upravo suprotno prilazeći odgoju od onoga što je dogmatski utvrđeno i moralno ispravno čega još i danas ne manjka u praksi.

U popodnevnom dijelu programa slijedio je rad u četiri laboratorija prema različitim razvojnim dobima (0-6 godina, 7-11 godina, 12-14 godina, 15-18 godina). Za svaki laboratorij bilo je predviđeno šest izlaganja stručnjaka u psihoterapiji, katehetici, pedagogiji, teologiji, medijima i sportu.

Nadamo se da će ovaj napor Crkve u Rimu dostići zacrtani cilj stvaranjem «odgojnog saveza» i biti na korist svima koji traže nove putove odgojne uspješnosti koja je u temelju «stvar srca».

s. Marijana Mohorić

Živjeti s Božjom Riječi

Na uskrnsni ponedjeljak 5. travnja 2010. 40 sestara naše Družbe, započelo je duhovne vježbe u Lovranu. Voditelj je bio o. Jozo Milanović, benediktinac.

Već u uvodnom nagovoru o. Jozo potaknuo je sestre na osjetljivost za slušanje Božje riječi. Cijele duhovne vježbe bile su svojevrsni hod dvojice učenika u Emaus kamo smo se i mi uputile i napokon susrele Gospodina te ga, na kraju duhovnih vježbi, prepoznale u lomljenju kruha. Budući da su se duhovne vježbe održavale u uskrnsnoj osmini glavna tema bila je Isusovo uskrsnuće, Uskrs - blagdan nad blagdanima i svetkovina nad svetkovinama. Slaveći Uskrs slavimo i predokus našega uskrsnuća.

Čitajući i otkrivajući dublji smisao Božje riječi za osobni život svu svoju pozornost posvetili smo Riječi – Isusu prema kome je sve usmjereni. Posebno smo u *lectio divina* iskusili što znači dublje ući u poznавanje Riječi u osobnom životu. S mnoštvom izreka o Svetom pismu koje su izrekli sveci, voditelj je na vrlo konkretn način govorio i svjedočio kako glavno mjesto u životu svake redovnice treba imati Isus. Naš život trebao bi biti neprestani razgovor sa Zaručnikom. U Svetom pismu ne

bismo trebali tražiti mrtva slova na papiru nego glas Zaručnika. Poznata je izreka Origena koji kaže da su slova i riječi svetoga teksta, zapravo, rešetke i zidovi iza kojih se nalazi Zaručnik. Obogaćene novim spoznajama i osnažene milostima koje smo primile u duhovnim vježbama pozvane smo da u konkretnom životu budno osluškujemo što nam Bog govori po svojoj Rije-

či, ali i što po nama govori našoj zajednici. Samo otvorene za istinu Riječi možemo mijenjati svoj život na bolje. Božjoj Riječi uvijek trebamo pristupati ponizno. Primjer nam je Marija koja je Riječ primila nazivajući se *Službenicom Gospodnjom*. Kao zaključak mogli bismo reći da Biblija u našem životu treba biti glavna knjiga, a sve ostale samo pomoći u razumijevanju ove najvažnije.

s. Nives Stubičar

Samoodgoj u svrhu odgoja

Na 39. vijećanju redovničkih odgojiteljica i odgojitelja u Domu pastoralnih susreta u Lovranu, 14. i 15. travnja 2010. okupilo se četrdeset tri odgojitelja i odgojiteljice. Tema Vijećanja bila je *Samoodgoj u svrhu odgoja*. Na početku susreta skup je nadahnutim riječima pozdravio predsjednik HKVRP don Ivan Marjanović. Progovorio je o samom značenju riječi odgoj te zaključio kako je odgoj pomoći da se raste u ljudskosti.

Prvi dan predavala je s. Karla Marija Peranović, KBSI. Naglasila je kako je potrebno poznavati sebe da bismo se mogli odgajati. Jedino Bog ima cijelovit uvid u nas. Stoga je potrebno u sve unijeti Boga, jer tek to čini čovjeka zrelim. Kroz prezentaciju odgojitelji su se upoznali s funkcionalnim i nefunkcionalnim ponašanjima. Sve ono što ne donosi rast, život i izgradnju zajednice, nefunkcionalno je. Drugo predavanje s. Karla Marija posvetila je glavnim temama u našim odnosima. U radu s odgajanicima postoje dvije krajnosti odnosa u koje možemo ući, a to su, biti previše ili biti premalo s njima u njihovu odgoju. Iza svakog predavanja bio je rad u skupini gdje se produbljivala tema predavanja. Na kraju dana organizirana je rekreacija u kojoj su se sudionici upoznali, zbljazili i dali nove poticaje za kreativan odgoj.

Predavač drugog dana bio je fra Mirko Mataušić, OFM. Govorio je o *načelima komunikacije*. U svom predavanju iznio je važnost prave komunikacije. Čovjek 30% komunicira verbalno-svjesno, a čak 70% neverbalno, većinom nesvjesno. Da bi obavijest koju želimo prenijeti drugima došla neiskrivljena potrebno je poštivati neke zakonitosti komunikacije. U današnje vrijeme važno je razgovarati o komunikaciji, jer se samo tako mogu riješiti neki ili svi problemi. Rad u skupinama odnosio se na analizu rečenica koje najčešće govorimo svojim odgajanicima s gledišta komunikacijskog četverokuta koji u sebi sadrži sljedeće sastavnice: predmet, samoočitovanje, odnos i apel.

U plenumu su bila izvješća rada u skupinama kao i mogućnost postavljanja pitanja, na koja su predavači rado odgovarali i pojasnili nejasnoće. Na kraju, je s. Irena Olujić, SMJ pročitala pismo s. Marije-Ane Kustura, predsjednice HUVRP, koja zbog službene sprječenoštiti, nije mogla osobno prisustvovati. Time je Vijećanje završeno. Nakon toga svečanu sv. misu predvodio je u koncelebraciji s redovnicima odgojiteljima o. Dalibor Renić, DI. U prigodnoj i nadahnutoj propovijedi istaknuo je kako za mnogo toga trebamo biti zahvalni Bogu.

s. Nives Stubičar

Euharistija u životu utemeljiteljica i utemeljitelja

U nedjelju 18. travnja 2010. u Nadbiskupskom domu u Rijeci održana je konferencija za redovnice.

Budući da je u Riječkoj nadbiskupiji Godina euharistije, sve konferencije za redovnice u ovoj godini imale su teme o značenju i štovanju euharistije, posebno u redovničkom životu. Nakon kratke molitve, mons. Nikica Uravić, voditelj konferencija, najavio je temu ovog susreta: *Euharistija u životu utemeljiteljica i utemeljitelja*. Pozdravio je prisutne i predstavio sestre koje će govoriti o utemeljenju svojih zajednica, odnosno o utemeljiteljicama i utemeljiteljima, posebno o njihovu odnosu prema euharistiji. U Riječkoj nadbiskupiji djeluju sestre iz šest redovničkih zajednica.

Kćeri kršćanske ljubavi (Usmiljenke) koje djeluju u Voloskom, predstavila je s. Ljubica Jozić. Sveti Vinko Paulski sa sv. Lujzom de Marillac osnovao je Družbu kćeri kršćanske ljubavi 29. 11. 1633. god. u Parizu.

O Družbi sestara milosrdnica te o životu utemeljitelja sv. Vinka Paulskog (1581.-1660.) izložila je s. Marta Carti. Sv. Vinko je sestre poticao na primanje sv. pričesti rječima: "Pričest je najveće dobro jer nas uvijek ujedinjuje s Bogom. Glavno sredstvo za dobru pričest je sv. ispunjava i želja za sv. pričešću. Neka ta želja bude uvijek nova kao da se dugo nismo pričestili, neka izlazi iz potrebe duše da se uvijek iznova sjedinjuje s Gospodinom."

O našoj Družbi sestara Presvetog Srca Isusova i o životu i djelu utemeljiteljice Majke Marije Krucifikse Kozulić (1852.-1922.) govorila je s. Dobroslava Mlakić. Istaknula je ljubav i pobožnost Majke Krucifikse prema euharistiji. Ona je sestre poticala: "Stavite se pred tabernakul, divite se Isusu i njegovoj velikoj ljubavi što je ostao s nama po prisutnosti u Presvetom Oltarskom sakramantu i tu slušajte što Isus govorи vašem srcu po svojoj neizmjernoj dobroti." Za nju su bile: "Jaslice, križ i euharistija tri čuda ljubavi".

Sestre sv. Križa predstavila je s. Marija Goreti Jovanovac. Otac Teodozije Florentini (1808.-1865.) franjevac kapucin iz Münstera, kanton Graübunden, Švicarska i Marija Terezija Scherer osnovali su Družbu sestara sv. Križa (1856.). O. Teodozije propovijedao je o euharistiji svojim životom i svojom dubokom pobožnošću. Ražarivao je pobožnost i u drugima. U pravilima Trećeg reda sv. Franje zapisano je: "Neka sudjeluju braća i sestre u žrtvi Gospodina našega Isusa Krista i neka primaju njegovo Tijelo i Krv s velikom poniznošću i poštovanjem sjećajući se onoga što kaže Gospodin: 'Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni'" (Iv 6,54).

O životu dr. Josipa Stadlera (1843. - 1918), vrhbosanskog nadbiskupa i utemeljitelja Družbe sestara Služavki Malog Isusa, izložila je s. Fidelis Leventić. Nadbiskup Stadler bio je veliki štovatelj euharistije. Za njega je „Presveti Sakrament život cijelokupne Crkve“.

Život i djelo don Ivana Bosca i Marije Dominike Mazzarello koji su osnovali Družbu Kćeri Marije Pomoćnice (1872.) opisala nam je s. Darinka Blatančić. "Kto ne ide na pričest sa srcem bez ljudskih navezanosti i ne bacă se velikodušno u ruke Isusove, ne donosi plodove koji su vlastiti sv. pričesti" (don Bosco).

U svojim izlaganjima predstavnice sestara upoznale su okupljene o zajednicama kojima pripadaju i o njihovim osnivačima i osnivačicama koji ne bi ni mogli ostvariti utemeljenje redovničke zajednice da nisu bili povezani s Isusom u euharistiji, a tu ljubav i žar nastojali su prenijeti i svojim sestrama. Molimo ih da nas zagovaraju kod Boga da bismo i mi, blagujući i štujući euharistijskog Isusa, živjele duh i karizmu koju je Bog započeo po njima. Samo tako možemo biti izazov mladima kako bi se i oni odvažili i izabrali duhovni poziv.

“Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist” (Gal 2,20).

s. Tereza Gojani

Biti zagledan u Krista

U Domu pastoralnih susreta u Lovranu od 19. do 25. travnja 2010. održane su duhovne vježbe na kojima se okupilo 27 sestara, a vodio ih je o. Anto Lozuk, DI. Na početku duhovnih vježbi voditelj je pozvao prisutne sestre da pred Gospodina donesu dvije *prazne ploče* po kojima će On pisati tijekom duhovnih vježbi.

Razmatranja su nudila sadržaje po kojima su sestre mogle ući u osobni dijalog s Bogom i približiti se što više Gospodinu. Budući da su duhovne vježbe zahtjevni rad na sebi, treba pozorno razlučivati duhove. Da bi osoba ispravno razlikovala duhove treba poznavati četiri duhovna dinamizma: dinamiku humanizma, dinamiku tijela, dinamiku zla i dinamiku Isusa Krista.

Nit koja je povezivala sva razmatranja i osobne meditacije bila je vjera i pogled u Krista na uzburkanom moru života. Primjer povjerenja u Kristovo vodstvo je apostol Petar koji gledajući Isusa i vjerujući mu, usuđuje se hodati po moru. Isusov “Dođi!”, upućen Petru, poziv je i nama danas i jamči siguran hod. Isus ne otklanja razlog straha, nego nam daje u nevolji doživjeti njegovu prisutnost. On iznova pruža ruku, izvlači Petra iz uzburkanog mora, učvršćuje i vodi svoju Crkvu kroz vjekove, kako nekada tako i danas. Razmatrali smo također poziv Mojsija i Samuela i svoj poziv kao Božji dar svakoj osobno. Nezaobilazna tema svakih duhovnih vježbi su zavjeti kojima mi sestre potvrđujemo svoju vjernost Bogu koji nas je pozvao. Imale smo priliku zahvaliti Gospodinu na iskazanoj nam ljubavi kad nas je pozvao i brižno vodio da ga autentičnim životom ostvarujemo. Isus je došao na svijet da vrši volju nebeskog Oca sve do smrti na križu. Tog Isusa nasljeđujemo i počašćene smo kad nas vodi putem križa!

Na kraju duhovnih vježbi za vrijeme sv. mise, kako nalažu Konstitucije, iz pobožnosti, smo obnovile svoje zavjete. S povjerenjem u trajno Božje vodstvo krenule smo u svakidašnjicu moleći od Gospodina snagu za provođenje donesenih odluka.

s. Kristina Tunić

Bdijenje za duhovna zvanja

Uoči nedjelje Dobrog Pastira, u subotu 24. travnja 2010. s početkom u 20,00 sati, u riječkoj katedrali Sv. Vida, prisustvovale smo molitvenom bdijenju za duhovna zvanja. Bdijenje je predvodio vlč. Sanjin Francetić, povjerenik za zvanja u Riječkoj nadbiskupiji.

Na samom početku pozvao nas je da posebno molimo za svećenike širom svijeta po zagovoru svetog arškog župnika Ivana Marije Vianneya – jer, kako je naglasio, Isusa u njegovu svećeništvu nije naslijedovalo mnoštvo, nego tek manji broj apostola. Stoga, nije važno koliko nas ima, nego jesmo li *sol zemlje i svjetlo svijeta*.

Ženi iz Evanđelja koja mu je rekla: „Blago prsima koja su te dojile i utrobi koja te nosila“, Isus je odgovorio: „Štoviše, blago onima koji slušaju riječ Božju i vrše je!“ Poučeni ovim primjerom, nakon pokajničkog čina ostali smo u razmatranju Božje riječi, psalama i tekstova sv. arškog Župnika moleći za već postojeća kao i za nova zvanja u cijeloj Crkvi.

Papa Benedikt XVI. je u svom pismu na početku Svećeničke godine naglasio: „Svećenik je taj koji nastavlja djelo otkupljenja na zemlji... On će sama sebe shvatiti tek u nebu... Svećenik posjeduje ključ nebeskih blaga...“ Zato smo mi, Bogu posvećene osobe, bilo po polaganju zavjeta, bilo po sakramentu svećeničkog reda, pozvani živjeti ‘uzdajući se u Gospodina svim svojim srcem’, kako to kaže *Knjiga izreka*, jer ako po Duhu živimo po Duhu ćemo se i ravnati.

„Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga“, govori Gospodin (usp. Mt 16, 26). Sv. Župnik arški je govorio: „Nama nedostaje odvažnosti prihvatići križ. Zašto se bojimo križa? Zašto svoj križ ne ljubimo i ne poslužimo se njime da uđemo u nebo? Ima samo jedno sredstvo da se izbjegne križ – treba mu ići u susret. Slijedite Isusa kao naslijedovatelji križa...“ Nakon zaključne molitve vlč. Sanjin nam je udijelio svečani blagoslov.

Idućeg dana, na nedjelju Dobrog Pastira, posvjedočile smo o svome pozivu i vjernicima naše župe Blažene Djevice Marije Karmelske na Donjoj Drenovi. Nakon svetih misa, uz primjerak prezentaciju s mislima naše Majke Uteteliteljice koju je pripremila s. Nives Stubičar, s. Tajana je okupljenim vjernicima govorila o povijesti naše Družbe i o našoj Majci Uteteliteljici te, ukratko o svom pozivu i našoj karizmi.

Neka Gospodin dadne da naša vjernost njemu bude i naša radost, da budemo sretne i postojane u služenju Stvoritelju svega dobra.

s. Tajana Hrvatin

Redovničko zajedništvo – blago u glinenim posudama

UZagrebu, 14. i 15. svibnja 2010. u Duhovnom centru sestara Kćeri Božje ljubavi u Granešini, održan je seminar za sestre juniorke pod vodstvom s. Marije Pehar ŠSF. Ovaj seminar bio je svojevrsno teološko promišljanje redovničkog zajedništva. Tema susreta bio je biblijski tekst o Jakovu i njegovim sinovima.

Seminar se sastojao od predavanja i rada u skupinama. Kada se govorio o redovničkom zajedništvu kao blagu u glinenim posudama, blago simbolizira milost, a posude narav i ljudskost.

Mržnja braće prema Josipu udar je na oca. Haljina koju je Josip dobio od oca Jakova simbolizira poziv koji je Josipu upućen. Braća su spremna preuzeti haljinu, ali ne i Josipovu sudbinu. Josipovo poslanje je vratiti braću jedne drugima.

Bitan kriterij duhovnog života je sposobnost radovati se drugome. San je često trenutak poziva, jer pojedinac kroz san nazire Božji pogled na svoj život. Naš zadatak je sazrijevanje poziva i njegovo ostvarivanje kroz žrtvu. Pravo ostvarenje vlastitih snova dolazi odvraćanjem pogleda od nas samih. Žrtva se ne izabire nego prihvata. Priznavati se sinovima Oca možemo samo ako smo međusobno braća i sestre.

Pripovijest ide dalje i Josip dolazi u Egipt i Jahve je bio s njime, što predstavlja blagoslov koji Bog daje zajednici. Budući da je ostao vjeran svome pozivu zato i Jahve ostaje s njim i blagoslivlja sve njegove pothvate. Božji blagoslov s Josipom ide strancima koji su ga primili.

S. Marija je u svojim predavanjima često uspoređivala Josipa s Isusom Kristom, a oca Jakova sa Bogom Ocem. Josip se na svom vlastitom iskustvu uvjerio da nikakva mržnja ne može protiv Božjeg blagoslova, i tko ovo vjeruje ima snage ući u svoju pashu kao što je Isus Krist iz ljubavi prema nama hrabro išao u smrt.

I danas je potrebno znati čitati znakove vremena. Trebamo imati otvorene oči srca jer to je znak mudrosti i duhovne inteligencije da u običnim stvarima prepoznajemo Božje znakove.

Drugi dio priče je izrazito kristološki, slika onoga što je ostvareno u Isusu Kristu. Budući da je tjelesni dio čovjeka misliti na smrt, onda glad Jakova usmjerava prema mrtvom sinu. Tražiti hranu znači tražiti brata. Ljubav Očeva čini nas braćom, a međusobna bratska ljubav čini nas sinovima Božjim.

Zivjeti s Kristom znači živjeti u zajedništvu i tek po bratskoj ljubavi možemo k Ocu. Mi ne možemo biti redovnice dokle god nismo sestre.

Josip ne opršta olako braći, jer upravo olako oprštanje može biti zapreka istinskom čišćenju i zajedništvu. Zahtjevnost i dobrota koju je Josip pokazao prema braći jesu stvarnost ljubavi. Za braću je priznanje da su grešnici bio početak životavjere.

Najmlađi Jakovljev sin Benjamin simbolizira novo zvanje u zajednici. Bog ne daje novih zvanja, nego čeka da se već postojeća počnu međusobno ljubiti. Prvi stupanj toga "ljubiti" značilo bi da se ni jednu sestruru ne smije "ubiti", gurati u izolaciju, prekrižiti jer je i ona Božja. Bogu Ocu možemo samo po sestrarama.

Kada u životu ne znamo što je ispravno, onda je najbolje izabrati ono što je najteže – evanđeosko, a to je ujedno i ono što nema ljudsku slavu, plaču. Josip se neće odmah očitovati braći jer ih je k njemu ponovno dovela fizička glad, a ne očeva ljubav. Ljubav Očeva čini nas sposobnima otkriti u drugima braću, a to je moguće samo u Kristu. Kad je Josip kod svoje braće prepoznao iskreno kajanje, otkriva im se i ne dopušta da se dalje ponižavaju.

Bog uskrsava u našim zajednicama kad se izmirujemo. Ne bojmo se uputiti novim putovima jer u novosti Bog proizvodi "novi narod". Pitali smo se: „Imamo li snage uputiti se tamo gdje će Bog od nas "proizvesti novi narod?"

Iskustvo Očeve ljubavi postoji za svakoga od nas. Za svakoga On ima plan, poziv, "kićenu haljinu". Bog ozbiljno ljubi svu svoju djecu i on se ne igra s čovjekom. Bilo bi dobro više razmatrati o ljubavi Boga Oca koji ljubi svakog čovjeka i daje svakome koliko mu treba.

s. Tajana Hrvatin

Duhovsko bdijenje

URijeci 21. svibnja 2010. uoči blagdana Duhova u katedrali Sv. Vida održano je molitveno-meditativno bdijenje za mlade grada Rijeke na kojem su se okupile i naše sestre.

Bdijenje, koje je postalo tradicija od posjeta pape Ivana Pavla II. Rijeci, započelo je na Delti u 20,00 sati, a zatim smo u procesiji pošli Korzom do katedrale Sv. Vida gdje je vlč. Ante Zovko održao duhovni nagovor pozivajući mlade na čestit život i da se ne boje odvažno svjedočiti za Krista.

Slijedilo je klanjanje koje je predvodio fra Zoran Bibić, odgojitelj trsatskih novaka, a svojim pjevanjem bdijenje su uzveličali mladi iz Frame. Euharistiju je predvodio nadbiskup i metropolit riječki, dr. Ivan Devčić, zajedno sa svećenicima grada. Nadbiskup je također pozvao mlade da budu svjedoci Isusa Krista u današnjem, tako teškom vremenu, kada su prave vrijednosti pogažene.

s. Tajana Hrvatin

Hodočašće redovnica Riječke nadbiskupije u Ludbreg i Krašić

UGodini euharistije u Riječkoj nadbiskupiji, Povjerenstvo za redovnice pod vodstvom mons. Nikole Uravica, organiziralo je hodočašće za redovnice koje djeluju na području ove nadbiskupije.

U ranim jutarnjim satima, 5. lipnja 2010. po nekoliko sestara iz sljedećih zajednica: Milosrdnice sv. Vinka Paulskog, Kćeri Božje Ljubavi, Kćeri krčanske ljubavi, Sestre sv. Križa i Sestre Presvetog Srca Isusova - uputile su se na hodočašće u dobrom i radosnom raspoloženju s pjesmom i molitvom u svetište Predragocjene Krvi Kristove u Ludbreg te stopama našeg bl. kardinala Aloizija Stepinca (1898.-1960.) u Krašić.

U župi Presv. Trojstva iz 14. st. u Ludbregu slavi se pobožnost Predragocjene Krvi Isusove. Povod tome bio je sljedeći događaj, ovako opisan na internetskom portalu ove župe:

Godine Gospodnje 1411., svećenik kojem ne znamo ime slavio je svetu misu. Za najvažnijeg dijela svete misne žrtve – pretvorbe – kada se na svećenikove riječi i djelovanjem Duha Svetoga kruh pretvara u Tijelo, a vino u Krv Isusovu, svećenik je posumnjao u istinitost tvrdnje kako on nakon pretvorbe u rukama drži pravo Tijelo Isusovo, a u kaležu pravu Krv Isusovu. Dospjevši do dijela svete mise gdje se Sveta Hostija lomi u tri dijela, a jedan mali dio se spušta u kalež s Krvljem Isusovom kako bi se simbolično označilo ponovno sjedinjenje Isusova Tijela, Krvi i duše, svećenik je opazio da se u kaležu nalazi prava svježa krv. Silno zbumjen i prestrašen neočekivanim događajem, brzo je spremio kalež sa Svetom Krvlju iza oltara i završio misu.

Kasnije je Krv stavio u staklenu posudicu i zidaru, koji se zakleo da će čuvati tajnu, naložio da tu posudicu zazida u zid kapele. O tom je događaju svećenik šutio nekoliko godina, do trenutka svoje smrti, kada je svojem subratu otkrio što se dogodilo. Nakon što je to saznao, drugi je svećenik vijest prenio ljudima, koji su počeli tražiti posudicu s Krvljem, i našli su je, već sasvim ukrućenu.

O čudu se počelo pričati po Domovini i izvan nje. Ovamo su počeli dolaziti ljudi kako bi vidjeli čudesnu tekućinu, potpuno jednaku svježoj ljudskoj krvi, a o kojoj je kružila vijest da je to prava Krv Kristova. Budući da je bilo i sumnjičavih, zatražen je pravorijek Rima. Toma Zeč, gospodar Lentija u današnjoj Madžarskoj, koji je imao veze na papinskom dvoru, sam je o svemu obavijestio papu Juliju II. Napisao je i suplicu – molbu, koja je u prijepisu sačuvana do danas, a čija je kopija izložena u muzeju Staroga grada u Ludbregu.

Vrativši relikviju Svetе Krvi u župnu crkvu Presvetog Trojstva u Ludbreg, papa Leon X je Crkvu obdario oprostima od vremenitih kazni koje se nakon smrti moraju odsluživati u čistilištu. Četiri su uvjeta pod kojima se može ostvariti taj oprost u ovoj crkvi, gdje se relikvija čuva i izlaže vjernicima na štovanje i poticanje pobožnosti prema Euharistijskom Spasitelju, naročito na prvu nedjelju rujna:

- pohoditi crkvu u Ludbregu,
- ispovjediti se i pričestiti,
- na nakanu sv. Oca izmoliti neke molitve u čast Sv. Krvi,
- izvršiti jedno djelo milosrđa.

Na taj način je zapravo sam papa utemeljio Euharistijsko proštenište Predragocjene Krvi Isusove u Ludbregu.

U svetištu kojem je priznanje dao i Hrvatski sabor podigavši zavjetnu kapelicu 1739. godine, mjestu ispunjenom tišinom i mirom, ispred postaja Križnoga puta, molile smo za svećenike i nova svećenička i redovnička zvanja obavljajući zajedno pobožnost Križnog puta koju je predvodio mons. Nikola Uravić. Potom smo pošle u župnu crkvu gdje nas je dočekao župnik vlč. Josip Đurkan, zaželio nam dobrodošlicu i ukratko nas upoznao s poviješću svetišta i sa spomenutim čudom Predragocjene Krvi Kristove. Zajedno s hodočasnicima – mladima iz Istre - slavili smo svetu misu koju su oni animirali. Po završetku sv. mise svećenik je izložio monstrancu s relikvijom Predragocjene Krvi Kristove i predmolio litanije Krvi Kristove.

Nakon kratkog druženja i razgledavanja svetišta i osobne molitve nastavili smo put prema Krašiću, mjestu Zagrebačke županije u jaskanskom kraju, poznatom po nadbiskupu zagrebačkom kardinalu Alojziju Stepincu koji je u toj župi rođen u selu Brezarić, a umro kao zatvorenik komunističkog režima, u kućnom zatvoru, u sobici župnog stana, na izdržavanju kazne od 16 godina. Glavnim trgom u Krašiću dominira crkva Presv. Trojstva. Po mišljenju stručnjaka stara crkva građena je negdje krajem 14. ili početkom 15. stoljeća. Kasnogotička crkva barokizirana je, vjerojatno, 1759. g. a uz njezin zapadni ulaz podignut je zvonik. U starom svetištu nalazi se barokni oltar iz 1743. sa slikom sveta Tri kralja, a na vrhu oltara nalaze se prekrasne skulpture Presv. Trojstva.

Špilja Gospe Lurdske postavljena je po želji kardinala Stepinca. Stepinca su 1951. premjestili u Krašić iz zatvora u Lepoglavi. Preminuo je 1960. g. Proglasio ga je blaženim 3. listopada 1998. g. papa Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici.

Župni dvor u Krašiću danas je postao muzej prepun predmeta kojima se koristio bl. Alojzi je Stepinac. Tu je i njegova *smrtna svjeća* i relikvije. Ovo je ukratko povijest mjesata i štovanja našeg hrvatskog blaženika s kojom nas je upoznao krašički župnik vlč. Dragutin Kučan dok smo razledavale prostorije u kojima je Blaženik boravio, gdje se molio i isposnički prikazivao svoj život Bogu.

U župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Krašiću u kojoj je satima molio za Crkvu i hrvatski narod naš blaženi kardinal Stepinac, izmolile smo Večernju. Župnik je naglasio da je ovdje boravio punih 2990 dana. Još i danas žive mnogi svjedoci koji ga se rado sjećaju i utječu se njemu u zagovor.

Kaže se da sve što je lijepo kratko traje tako je i ovaj dan došao svome kraju. Uputile smo se u Rijeku s puno lijepih dojmova u svojim srcima. Neka nas ti dojmovi i molitve vode u svagdašnjem životu, prati zaštitu Predragocjene Krvi Kristove i zagovor blaženog kardinala Alojzija Stepinca.

"Isuse blaga i ponizna srca,
učini srce moje po srcu svome!
O zdravo Kriste Kralju, ti nebeski cvijet,
jer si svojom svetom Krvlju otkupio cijeli svijet!"

s. Tereza Gojani

Trodnevница u Kući matici za svetkovinu Presvetog Srca Isusova

Od 08. do 10. lipnja 2010. u samostanskoj kapeli Kuće matice na D. Drenovi, održana je trodnevница kao bliža priprava na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, predvodio ju je fra Zoran Bibić, OFM, magistar novaka na Trsatu.

Tema trodnevnice bila je: *Duhovni život kao promatranje Isusa Krista*. Na početku je fra Zoran naglasio da u Kristu imamo sve, a izvan njega nije moguće ni spasenje ni posvećenje.

Tumačeći Evanđelje prvog dana, pozvao je prisutne na razmišljanje o potrebi prihvatanja Božjeg plana spasenja u Isusu Kristu, koliko god nam on izgledao malen i neznatan. Tek kada to učinimo možemo biti svjetlo svijeta i sol zemlje i tek tada Krist može iz nas zračiti i govoriti po našim riječima i djelima.

Drugog dana trodnevnice tema razmišljanja bila je promatranje Isusa kao utjelovljene Riječi Očeve. Tu istinu naše vjere najteže nam je priхватiti. Bog je čovjeku htio postati tako blizu da je postao čovjeku sličan. Htio je čovjeka poučiti svojim riječima i primjerom kako ljudi trebaju živjeti, naslijedovati Boga i omiljeti mu. Cijeli Isusov život bio je vršenje Očeve volje od

jaslica do križa. Mi, promatrajući i nasljeđujući Krista, omogućujemo da se i danas vrši volja Očeva na zemlji.

Trećeg dana tumačeći evanđelje u kojem Isus govori apostolima da njihova pravednost treba biti veća od pravednosti farizeja, propovjednik se posebno obratio nama sestrama pitanjem, koje si trebamo uvijek iznova same postavljati: *Ljubiš li Isusa više nego drugo?* Istaknuo je kako i danas Isus, jer je Bog i čovjek ima potrebu za utjehom. To Srce koje je ljudi toliko ljubilo danas je uronjeno u more ljudske nezahvalnosti. Bogu posvećene osobe pozvane su biti tješitelji Presvetog Srca Isusova. To mogu činiti svojom molitvom i nesebičnom ljubavlju za spasenje duša. Molitvom časoslova, revnim slavljenjem sv. mise i osobnom adoracijom mogu odgovoriti na Isusov vapaj s križa: "Žedan sam!" Isus samo zbog jedne kapi iskrene ljubavi položene u kalež opraća bezbrojna svetogrđa, grijeha i uvrede. Nakon sv. mise slijedilo je euharistijsko klanjanje.

Zahvalne smo Bogu i fra Zoranu što smo imale milost duhovno se pripremiti za svetkovinu Presvetog Srca Isusova.

s. Nives Stubičar

Proslava svetkovine Presvetog Srca Isusova u Kući matici

Gle ovo Srce koje je
toliko ljubilo ljudе...

Srce koje nas je svojom bezgraničnom ljubavlju s križa privuklo bliže k sebi. Tom i takvom Srcu pozvane smo uzvratiti svoju ljubav svojim životom, Srcu svoga Zaručnika. O tome smo na osobit način promišljali i slušali ovih dana pripremajući se za proslavu najvećeg slavlja za nas sestre Presvetog Srca Isusova.

Svečanu svetu misu na samu svetkovinu Presvetog Srca Isusova 11. lipnja 2010. g. u kapeli

Navještenja Kuće matice, s početkom u 11 sati, predvodio je riječki nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić u koncelebraciji s deset svećenika. Ovo slavlje uzveličali su naši dragi uzvanici i narod okupljen u velikom broju, kao i zbor sestara pod vodstvom s. Valentine Marinović.

U svojoj propovijedi nadbiskup je, potaknut Godinom Euharistije koja je usko povezana s probodenim Srcem Isusa Krista iz kojeg su potekle krv i voda, stavio naglasak na dostoјno primanje Tijela i Krvi Kristove. „Primanje sv. pričesti u stanju ogrješivanja o svoju braću obeščaćivanje je Tijela Kristova.”

Svetu Mariju Margaretu Alacoque, kojoj je objavio svoje Srce, Isus je neprestano pozivao da prinese naknadu za sve nedostatke i uvrede koje mu se nanose obeščaćivanjem jer je najbolnije što tako s njim postupaju ona srca koja su mu posvećena zavjetima i svetim redom. Stoga se trebamo zapitati koliko smo drugima poticaj, a koliko sablazan?! Dok živimo kao nezahvalnici, kao da smo sami sebi dostačni, Bog traži suvremenog čovjeka poput pastira iz Evanđelja koji ostavlja 99 ovaca kako bi potražio izgubljenu. „Isus se odrekao svega da postane jedan od nas da bi nas izgubljene natrag vratio do Očevo doma. To je tajna neshvatljive Božje ljubavi koju danas slavimo“, rekao je mons. dr. Devčić. Ta je ljubav Božja razlivena u našim srcima po Duhu Svetom: Ljubav koja nije razdražljiva i ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Ljubav koja sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada i sve podnosi. „Sve je isprazno ako nije u Kristovoj ljubavi“, rekao je nadbiskup Devčić.

Nakon sv. mise ostali smo se klanjati pred Presvetim koje je bilo izloženo cijelo popodne da bismo u tišini i sabranosti svoga srca mogli uzvratiti svojom nesavršenom ljubavlju za toliku ljubav koju nam je Bog dao po svome Sinu Isusu Kristu.

Večernju sv. misu, s početkom u 18,00 sati, predvodio je mons. Gabrijel Bratina. On je također stavio naglasak na euharistiju kao životvorni sakrament za svakog vjernika i kršćanina. Svaki čovjek mora proći kroz pustinju svoga života da bi ga Bog doveo do obećanog neba. Slika vode i mane kojom je Bog hranio i krijeplio nevjerni Izraelski narod u pustinji, nakon izlaska iz egipatskog ropstva, zapravo su samo simbolika Isusova tijela i krvi. Isus koji je ustanovio euharistiju na taj način ostaje s nama do svršetka svijeta. Mons. Bratina je dalje govorio da je to otajstvo uronjeno u misterij Isusova probodenog Srca na križu te je svatko od nas pozvan, zajedno sa stotnikom, priznati da je Isus Sin Božji.

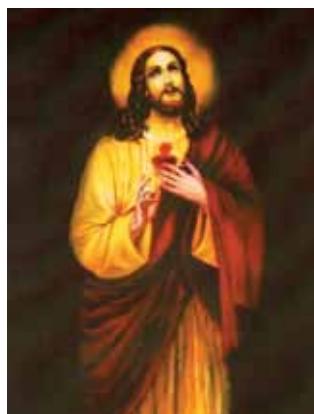
Zahvaljujemo Bogu za neizmjernu ljubav kojom nas ljubi, a koju nam očituje u daru poziva da ga u vjernosti i predanju izbliže slijedimo. Neka i naša hrana poput Isusove bude – vršiti volju Očevo da zajedno sa sv. Pavlom mognemo reći: „Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist“ (Gal 2,20).

s. Tajana Hrvatin

Svetkovina Presvetog Srca Isusova u samostanu u Rijeci

Za svetkovinu Presvetog Srca Isusova mi sestre iz našeg samostana Pomerio 17 duhovno smo se pripremale trodnevnicom koju je predvodio mons. Nikola Imbrišak, kancelar Nadbiskupije.

Na samu svetkovinu sv. misu u 9.00 sati predvodio je fra Josip Grivić, kapucin. U nadahnutoj propovijedi naglasio je: „Isus svoju ljubav prema nama očituje do kraja, ne samo riječju nego na križu daruje samoga sebe. Probodeno Srce na križu znak je beskrajne ljubavi Boga prema čovjeku i poticaj da odgovorimo na tu ljubav svojom ljubavlju i predanjem Bogu koji nas je prvi ljubio.“

Fra Josip istaknuo je kako je naša Utemeljiteljica svoju snagu u teškim i kriznim vremenima crpila iz Presvetog Srca Isusova.

U temelj Družbe sestara Presvetog Srca Isusova željela je utkati novo srce koje nam je obećano a podijeljeno po krštenju, ono "srce od mesa" koje mora, malo-pomalo, zauzeti mjesto "kamenog srca" koje nosimo u sebi od rođenja, a učinili smo ga takvim svojim grijesima.

Večernju sv. misu služio je mons. Nikola Imbrišak. U prigodnoj homiliji progovorio je o prisutnosti grijeha u povijesti čovječanstva kao i o Božjoj ekonomiji spasenja. Čovjekova je dužnost da se svim silama, ljubavlju, dobrotom i djelotvornošću koja mu stoji na raspolaganju, zauzme kako bi svladao grijeh, zlo i bijedu. Posebno je naglasio potrebu naknade i zadovoljštine Srcu Isusovu.

Na sv. misama okupio se lijepi broj prijatelja sestara i vjernika koji su došli zahvaliti Presvetom Srcu Isusovu za svu ljubav i primljene milosti.

Proslava blagdana Sv. Vida

N a sam blagdan sv. Vida, zaštitnika grada Rijeke, mnoštvo vjernika okupilo se u katedrali Sv. Vida odakle je u 18,00 sati krenula svečana procesija prema Trgu riječke rezolucije gdje je ispred dominikanske crkve Sv. Jeronima, središnje misno slavlje predvodio uzoriti kardinal Vinko Puljić, nadbiskup vrhbosanski u zajedništvu s domaćim nadbiskupom mons. dr. Ivanom Devčićem, drugim biskupima i svećenicima.

Kišu koja je pratila ovo misno slavlje Kardinal je protumačio kao blagoslov. Pozvao je okupljene vjernike da se poput sv. Vida ne boje dati svjedočanstvo vjere jer „nema ubiranja plo- da bez ulaganja žrtve. Snagu za žrtvu možemo crpiti jedino u ljubavi... jer žrtva učinjena iz

koristi kratkog je daha... Kršćanin treba imati otvoreno srce i biti čovjek dobre savjesti, vođen Božjim zakonima.“

Kardinal je dalje naglasio da u današnjoj Europi koja se „kune u ljudska prava“ moramo jasno stati ispred svojih načela, uvijek u zaštitu čovjeka jer svaki je čovjek pozvan na ljubav. Svaki je kršćanin pozvan drugima obrazložiti nadu i posvjedočiti kako je smisao života voljeti Boga i voljeti čovjeka. Da je svojom propovijedi kardinal dotaknuo srca vjernika, dokazao je spontani pljesak po završetku propovijedi.

s. Tajana Hrvatin

Euharistija i Srce Isusovo

U Kući matici na Drenovi od 24. do 26. lipnja 2010. seminar na temu, *Euharistija i Srce Isusovo*, vodio je p. Niko Bilić, DL, a sudjelovalo je tridesetak sestara. Na početku č. majka s. Felicita Špehar pozdravila je p. Bilića i prisutne sestre. Podsjetila je da tema seminara nije slučajno izabrana. U Riječkoj nadbiskupiji u tijeku je Godina euharistije i po župama su održani euharistijski kongresi. Nalazimo se u mjesecu Srca Isusova i pripadamo Družbi Presvetog Srca Isusova. Euharistija je dar ljubavi Presvetog Srca Isusova svakom čovjeku.

Služeći se računalom i projektorom p. Bilić je vrlo zanimljivo, iscrpljeno i zorno u sedam predavanja, obradio zadanu temu. Svakog dana održana su tri predavanja i mogućnost razgovora o izloženom.

Uvodno razmišljanje bilo je o Duhu Svetom i Euharistiji. U Duhu Svetom možemo osjetiti da smo ljubljena djeca Božja. Dok je Isus živio s učenicima bio im je snaga, utjeha, a nakon odlaska Ocu šalje Duha Svetoga da učenike i sve nas ispunji utjehom, da nas štiti, hrabri, čuva i vodi.

Prvi dan zastali smo *Pred Kristovim Srcem* da bismo još dublje proniknule u Srce koje je toliko ljubilo i ima razumijevanja za naše ljudske potrebe. Dok častimo Kristovo Srce poštujemo život, ovaj konkretni. Razmišljali smo o apostolu Tomi i njegovoj želji i potrebi da dotakne Isusove rane da bi povjerovao. U susretu s uskrslim Kristom Toma je dobio i više od dodira. Učvrstila se njegova vjera i ispovjedio ju je riječima: „Gospodin moj i Bog moj!“ (Lv 20,28). Božje Srce poznaće osjećaj i stanje ostavljenosti od svih pa, naizgled, i od Oca. To Srce dalo se do u dubinu raniti. Već na počecima Biblije kod općeg potopata počinje govor o Božjem Srcu. „Jahve se pokaja i u svom srcu ražalosti...“ (Post 6,6). Bog se objavljuje Mojsiju kao „Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću“ (Izl 34,6).

U SZ se nagovješta euharistija. Svećenik Melkisedek prinosi vino i kruh i blagoslovila. On je prvi svećenik i uzor vječnog svećeništva.

U Knjizi postanka čitamo: „Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori...“ (Post 1, 27). Bog blagoslivlje čovjeka i sedmi dan stvaranja. Čovjek također može blagoslivljati Boga i stvorenja. To je Božje djelo. Pozvani smo svijet i ljudi gledati Isusovim očima, hodati Isusovim nogama, dodirivati Isusovim rukama... Razmišljali smo i o vjeri jedne strankinje. Majka moli Isusa da joj ozdravi opsjednutu kćer. Isus reagira drukčije nego bismo se mi nadali. Isus na upornu molbu i radi njezine jake vjere govori ženi: „Neka ti bude kako želiš“ (Mt 15,28). U ovom tekstu u središtu je govor o kruhu i mrvicama. Pater Niko je ovaj tekst povezao s tekstrom čudesnog umnažanja kruha i sa slavljem Posljednje večere. Govoreći o mrvicama izriče se obilje kojim se hrani mnoštvo naroda koji ne pripada Božjem narodu. Crkva u toj ženi može prepoznati tu širinu za sve. Isusova krv proljeva se za dvanaest apostola, ali i za sve. Tu se prelaze granice i podjele.

Drugi dan seminara održana su tri predavanja: Novi Savez, Zakon Srca i Kristov osjećaj. Mi ljudi ostavljeni smo često i sami upravo onda kad nam je prisutnost drugih potrebna. Isus se u Euharistiji pokazuje sasvim drukčije. Euharistija je škola ljubavi. On ostaje s nama uvijek u svim situacijama do vječnosti. Ljubav je vjernost, a ne samo neki osjećaj ili lijepo riječi. Isus na Posljednjoj večeri govori: "Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje" (Lk 22,19), tj. ovo sam ja. Ljubav znači izaći iz oklopa svoje uzvišenosti, sniziti se, pokazati svoje srce, tražiti pravo, ali ne svoje nego tuđe. To je Isus učinio kada je skinuo ogrtić, opasao se i oprao učenicima noge. Ljubav je u služenju. Euharistija je sakrament Isusova Srca (blaga i ponizna), sakrament poniznog služenja. Veća povezanost s Kristom u Euharistiji očituje se u našem životu u ljubavi prema bližnjima. Kad god se prepustimo Božjem vodstvu i povjerimo mu ono malo što imamo, tada Bog čini čudo. Isus želi biti prisutan u malom daru kruha i vina i pruža nam obilje – svoje Tijelo i Krv. Sve naše bogatstvo je On koji nam se daruje. Isus je sam rekao: "Bez mene ne možete ništa." (Jv 15,5) Govoreći o "Novoj zapovijedi" (Jvan 13,34) ljubavi koju je Isus ostavio na Posljednjoj večeri p. Niko je istaknuo glavno: "Ljubite jedni druge..." znači, Isus nas povjerava jedne drugima, povjerava nas međusobno. „Kao što sam ja vas ljubio!“ (Jv 15, 12) to znači davati život, iz dana u dan, biti plodni u svojim zajednicama dobrim djelima, ljubavlju, služenjem, radošću života.

Završno razmišljanje bilo je o Kristovoj poniznosti u Poslanici sv. Pavla apostola Filipljani (2, 6-11). Na kraju susreta svaka sestra imala je priliku osvrnuti se na predavanja i reći što joj je bilo lijepo, novo ili postaviti pitanje.

Seminar smo završili svečanim euharistijskim slavlјem. Zahvaljujemo Bogu, p. Niki Biliću i č. Majci za ovako lijep seminar. Molimo Presveto Srce Isusovo da nam pomogne svakodnevno oblikovati naša srca po Srcu Isusovu.

s. Nives Stubičar

Duhovne vježbe u Lovranu

Potreba svakog čovjeka su trenuci odmora i sabranosti. Takvi dani za nas redovnica su duhovne vježbe kad se povlačimo iz svojih svakidašnjih obveza u šutnju da bismo ušle u dubine svoje duše, zahvalile Gospodinu za sve što čini u našim životima, ali i da upoznamo što to nije dobro u našim odnosima prema Bogu i bližnjima. Ove godine nisam mogla obavljati duhovne vježbe ni u jednom terminu koji je naša Družba organizirala, stoga sam č. Majku zamolila, mogu li se priključiti sestrama Milosrdnicama koje imaju duhovne vježbe u Lovranu. Ona je dozvolila, pa smo s. Đurđenka i ja od 20. do 27. lipnja o.g. bile u duhovnim vježbama u Lovranu.

Vodio ih je p. Franjo Pšeničnjak, DI. Svakog dana bila su dva razmatranja iza kojih je u kapelici bilo izloženo Presveto za osobni susret s Bogom i sa samom sobom, za klanjanje i slavljenje Boga.

Uvodno razmatranje podsjetilo nas je na temeljna načela duhovnih vježbi u duhu sv. Ignacija. Razmatrali smo cijelu povijest spasenja od stvaranja svijeta i čovjeka, njegov grijeh, anđele do Isusa Krista, njegov život i djelovanje. U svemu tome dotakli smo se osobne vjere, naših grijeha, milosti kajanja i oproštenja. Bile smo pozvane obaviti trostruki razgovor s Gospom, sa Sinom i s Ocem i moliti za milosti:

1. da osjetim unutarnju spoznaju svojih grijeha i kajanje zbog njih;
2. da osjetim neurednost svojih djela, zgrozim se, popravim i stavim u red;
3. da upoznam svijet i zgrovizvi se nad njim, uklonim od sebe svjetske i tašte stvari.

Razmatrali smo o javnom Isusovu životu, o pozivu prvih učenika i zahvaljivali za dar osobnog poziva. Ponovno smo si posvjestili koliko je potrebno moliti svaki dan za ustrajnost u zvanju.

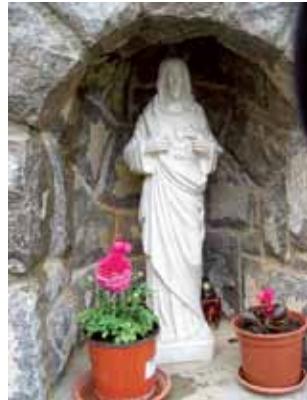
Zadržali smo se na promatranju Isusove muke i smrti. Isus se sav darovao za nas, ali nam se i danas daruje u euharistiji koju je ustanovio da bi trajno ostao s nama i za nas. Pozvane smo više misliti na Boga i ljude s kojima živimo. Isus je najviše rekao o svojoj ljubavi na križu. Ljudi su ga promatrali u njegovoj muci i mnogi su se obratili gledajući ga u njegovu trpljenju.

Govoreći o Isusovu uskrsnuću kao pobedi nad zlom, smrću i grijehom, razmatrali smo o Isusovoj prisutnosti među nama, toj trajnoj pomoći u našem životu i radu. Učenici na putu u Emaus prepoznali su Isusa u lomljenju kruha i naša zadaća je svakog dana prepoznavati Isusa u događajima i ljudima s kojima se susrećemo.

Razmatrali smo i promatrali Mariju u njezinoj ulozi u povijesti spasenja od navještenja do silaska Duha Svetoga, o njezinoj prisutnosti u našem životu danas i odnosu prema Bogu, Isusu i prema Crkvi. Prisjetili smo se otajstava sv. Krunice u kojima razmatramo o svim najvažnijim događajima iz Isusova i Marijina života. Marija je Djevica koja sluša i u svom srcu prebire sve događaje. I nama je ona uzor da trajno boravimo u Božjoj prisutnosti. Posebno iskustvo bilo mi je bdijenje od četvrtka na petak. Od 21.00 do 5.00 sati sestre su se mogle upisati kada žele bdjeti pred Presvetim, u počast i zahvalnost Isusu koji je noć prije svoje muke probdio u molitvi.

Zahvalna sam Bogu za lijepo obavljene duhovne vježbe, č. Majci i s. Provincijalki što sam mogla obavljati duhovne vježbe sa sestrama Milosrdnicama. Zaista nisam osjetila da sam u drugoj zajednici.

s. Danijela Lušetić

DUHOVNE OBNOVE ZA DJEVOJKU**Hvalospjev ljubavi**

Uoči Valentinova, 13. veljače, u Kući matici na Drenovi održana je duhovna obnova za djevojke od šestog do osmog razreda, a pripremile su je i vodile s. Nives Stubičar, s. Kristina Tunić i s. Tajana Hrvatin. Sudjelovale su trideset i tri djevojke. Započeli smo u 14,00 sati dobrodošlicom i kratkim predstavljanjem Družbe. Nakon prigodne molitve, uz prezentaciju o pameti i srcu, djevojke su se predstavile fotogовором. Svaka je odabrala sliku pomoću koje je dovršila rečenicu: "Za mene je ljubav kao..." Zanimljiva i raznolika bila su njihova razmišljanja o ljubavi.

Poslije ovih promišljanja pokušale smo im objasniti što znači ljubiti drugoga i koje sve vrste ljubavi postoje, stavljajući naglasak da sve ove ljubavi svoj izvor imaju u Bogu koji je ljubav. Dakle, tema susreta bila je *Hvalospjev ljubavi* iz Prve poslanice Korinćanima, glava 13, sv. Pavla apostola koji je osobno iskusio veliku Božju ljubav.

Pročitavši *Hvalospjev*, o njemu smo razmišljale, a onda ga konkretizirale u današnjici ovakvoj kakva je, pitajući se: "Koja je, zapravo, prava ljubav?" Svakako ona koja ima veliku dušu za svakoga, koja se ne žalosti zbog tuđeg uspjeha. Prava ljubav se ne izdiže iznad drugih i ne omalovažava druge; ne iznosi tuđe slabosti i uvijek nastoji druge razveseliti. Prava ljubav ne osuđuje i ne vraća istom mjerom. Ljubi onoga koji ju je povrijedio i to snagom Božje ljubavi, a ne vlastitim silama. Ljubav je vječna, jer Bog je ljubav. Ona nema ni početka ni kraja. Mi smo nositelji te Božje ljubavi jer smo stvoreni na Božju sliku. Ljubav je vrhunac svih naših čežnji i nastojanja.

Različitim zadacima u radu po skupinama, osobno i zajednički, razmišljale smo o ljubavi: Kako ljubav prepoznati? Kako je darovati? Kome? Tko je moj bližnji? Čežnja svakog ljudskog

srca je biti voljen i primljenu ljubav pokloniti drugima. Da bi ta naša ljubav uistinu bila prava ljubav, kako nam je sv. Pavao ostavio zapisano u Poslanici Korinćanima, sva naša ljubav, sreća, radost i nada trebaju imati svoj izvor u Gospodinu.

Zajedno s djevojkama molile smo i zahvalile Gospodinu za preobilnu ljubav koju nam daje danomice, pa je svaka djevojka glasno izmolila zaziv koji je izvukla na papiriću. U kapeli samostana, u adoraciji pred Presvetim, djevojke su same predvodili

Ie Zlatnu krunicu moleći Isusa da naša srca učini po Srcu svome. Na kraju, bila je i prilika za svetu isповijed.

Zahvalne Bogu za milost da možemo drugima svjedočiti svoju ljubav, susret smo zaključile poznatom molitvom sv. Franje:

Gospodine, učini me oruđem svoga mira i svoga spasenja.

Gospodine, učini me oruđem svoga mira: tamo gdje je mržnja da donosim ljubav, tamo gdje je uvreda da donosim praštanje, tamo gdje je razdor da donosim pomirenje, mir i jedinstvo, tamo gdje je zabluda da donosim istinu, tamo gdje je sumnja da donosim vjeru, tamo gdje je očaj da donosim nadu, tamo gdje je tama da donosim Tvoje svjetlo. Amen.

Kušnja u pustinji

U subotu 6. ožujka 2010. s početkom u 14,00 sati, u suradnji s vlč. Sanjinom Franceticem, održale smo duhovnu obnovu u župi Sv. Mihovila na Jelenju. Odazvalo se petnaest djevojaka. Tema susreta bila je "Kušnja u pustinji" iz Lukina evanđelja. U ovom evanđeoskom tekstu Isus nam želi pokazati kako Božjom snagom možemo pobijediti zlo i đavlja.

S obzirom da je bilo korizmeno vrijeme koje nas potiče na veću sabranost i pobožnost te zove na obraćenje, poše smo od svoje grješnosti da bismo se vratile krsnoj milosti. Podsjetile smo se da je i Isus bio kušan u pustinji, stoga ni mi ne možemo izbjegći kušnje. Sotona se usudio kušati Isusa, kako neće i nas slabe ljudi? Zato smo mladima posvjестile kušnje i zamke Zloga u današnjem svijetu i upozorile ih da budu budne u molitvi, jake u vjeri i da imaju neograničeno pouzdanje u Božju ljubav. To su sredstva kojima se kušnje mogu nadvladati.

Djevojke su ono što su čule i primile nastojale produbiti i konkretizirati u radu u skupinama. Na kraju su razmijenile iskustva.

Prispodoba o sijaču

U subotu 13. ožujka 2010. s početkom u 14,00 sati, u našoj Kući matici na Drenovi organizirale smo duhovnu obnovu za mlade srednje škole i studente. Odazvalo se 15 djevojaka i jedan mladić.

Teško je izreći najdublje tajne o ljudima koji nas okružuju i o Bogu koji nas nadilazi. Zato se Isus često izražavao u prispodobama kako bi nam približio skrivenu poruku Kraljevstva Božjega. Ovaj korizmeni susret temeljio se na prispodobi o sijaču iz Matejeva evanđelja (Mt 13, 3-9; 18-23).

Korizma je darovano vrijeme oblikovanja srca da bi ono postalo plodno tlo, spremno primiti milosti Uskrsa - najveće svetkovine na koju se pripremamo. Razmišljali smo o nama samima nastojeći uvidjeti što je u nama vrijedno, što smo primili od dragog Boga i od drugih a da toga nismo ni svjesni, niti smo te velike darove i milosti dobro koristili. Pitali smo se, što nas osobno sputava, zarobljuje, što nam prijeći da bismo bili slobodna djeca Božja? Što trebamo ukloniti i promijeniti u svom životu, ponašanju, da bismo bili istinski vjernici, slobodni za Isusa i druge?

Susret smo započeli meditacijom o zrnu koje smo držali na svojim dlanovima. I mi smo jedno malo zrno u Božjoj ruci, zrno koje u sebi skriva život. Molili smo Gospodina za snagu predanja Njemu koji jedini ima rješenja za sve naše probleme. Nekoga zarobi želja za ugledom, čašću, karijerizmom i tada ne prezani pred čim kako bi to u životu ostvario. Nekima opet u životu postanu idoli razni sportaši, političari, glumci i tome slično. Kada čovjek odbaci Boga, tada najčešće sebe stavlja na njegovo mjesto i tako se u njega uvlači sebeljublje, a iz toga životnoga stajališta rađaju se razne negativnosti i grijesi. Oduprimo se svakoj zarobljenosti "postom, molitvom i djelima bratske ljubavi", da u korizmi "napredujemo u spoznaji Isusa Krista i u životu slijedimo njegov primjer".

Svako zrno ima svoju prošlost, sadašnjost i budućnost. Držeći u ruci zrno osobno smo se s njim poistovjetili i predstavili se. Zatim smo kroz igru rješavanja asocijaciju otkrili temu našeg susreta.

Pročitali smo i slušali pozorno navedenu prispodobu o sijaču iz Matejeva Evanđelja.

„Kraljevstvo je nebesko kao...“

Kratko smo zastali i razmišljali u tišini. Pokušali smo otkriti što pojedina slika u tekstu znači za mene osobno te se pitali: Kako slušam Božju riječ? Je li mi ona važna? Nastojim li je razumjeti? Usrećuju li me užici? Čime ispunjavam svoje slobodno vrijeme? Kada će moje srce postati plodno tlo i dati dobar rod? itd.

U nekoliko skupina, imajući dovoljno vremena za razmišljanje i razgovor o tematici koja je iznesena, mladi su zajednički nastojali odgovoriti na postavljena pitanja. Pruzili smo im

mogućnost da nas pitaju o svemu što ih zanima. Pitanja su bila brojna i rado smo na njih odgovorili. Upriličili smo i vrijeme za osobni susret s Bogom u sakramenu sv. isповijedi kako bi očistili svoje duše od svega što ih sputava na putu vjere i ne dopušta im „rasti“.

Vrhunac susreta bilo je slavlje euharistije u našoj župnoj crkvi Blažene Djevice Marije Karmelske na Drenovi koju je predvodio riječki nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić. Na misi se okupilo oko 400 mladih koji su sudjelovali na VI. riječkom planinarskom križnom putu toga dana.

Božja riječ je zahtjevna, živa i djelotvorna. Ona progovara svakome od nas, konkretno za naš život. Na nama je da tu Riječ čujemo, prepoznamo i primimo u svoje srce te po njoj živimo, a ponajprije da u svoje srce primimo to malo sjeme Božje riječi i nastojimo biti plodno tlo, a Bog će dati da to sjeme upravo po slušanju, razumijevanju i svjedočenju riječi Božje raste u nama, oko nas i po nama te urodi: dobrotom, ljubavlju, prijateljstvom, praštanjem i mirom. Vjerujemo da su ova zrnja Božje riječi pala na dobro tlo i da će u svoje vrijeme donijeti rod. Mi ćemo biti otvoreni prema Bogu te ćemo moliti za rast Kraljevstva Božjega u nama i u svijetu.

s. Tajana Hrvatin

Domijada

Ove godine sudjelovali smo na 35. međužupanijskoj domijadi iz kulture koja se održala u Hrvatskom kulturnom domu u Rijeci, u petak, 16. travnja. Na poticaj naše sestre Nikodeme okupile smo se Marija i Ana Bilandžić, Alisa Šepić, Chiara Jurić, Katarina Aždajić, Nikolina Marijanović, Ida Okić i ja.

Pripremale smo se za domijadu u zajedništvu i veselju, ne toliko u natjecateljskom duhu i željom za pobjedom, koliko u duhu prijateljstva i vjere da se zajedničkim snagama postiže sve što se poželi.

Odlučili smo izvesti pjesmu 'Ugasi me'. Chiara je svirala klavir, Alisa violinu, Ana def, a našem slavuju izvanrednog glasa, Katarini, pridružila sam se u pjevanju.

Na pozornici smo bile opuštene. Publika je počela pljeskati već pri prvom otpjevanom Katarininom stihu te nam ulila samopouzdanje i podršku. Chiara je, kao i uvijek, veselo i lijepo svirala klavir, a Alisa je svojom „solažom“ na violinu ostavila slušatelje bez daha.

Osvojile smo 2. nagradu stručnoga žirija te bile presretne, napose zbog Katarine jer je njoj to bila prva osvojena i svakako, zaslužena nagrada za pjevački talent za kojeg svi u domu jako dobro znamo.

Sestre Bilandžić i ja izvele smo Himnu doma koju je prije dvije godine napisala sestra Nikodema, a ja sam je uglazbila. Zajedno smo je otpjevale uz moju pratnju na klaviru.

Nikolina Marijanović osvojila je 3. mjesto učeničkog žirija s recitacijom „Lik ravnatelja“. Jako je lijepo recitirala i ponosni smo na nju.

Naša Ida bila je jedna od sudaca koji su odlučivali o tome tko, koje mjesto i nagradu zaslužuje te je pomno slušala i gledala sve izvođače, sve glumačke predstave i plesne točke. Zahvalni smo joj na posvećenom vremenu i koncentraciji koju je morala stopostotno aktivirati.

Nakon svega, najviše smo zahvalni motivaciji sestre Nikodeme i njezinoj ideji o sudjelovanju na domijadi. Pojačala je naše druženje te nam omogućila osjetiti radost kada se osvoji nešto zajedničkim prijateljskim snagama i voljom!

Nadamo se da ćemo i sljedeće godine sudjelovati na natjecanju!

Ester Filipas

Kad se male i velike ruke slože

Uponedjeljak 22. ožujka 2010. u Dječjem vrtiću «Nazaret» održana je radionica za djecu i roditelje povodom nadolazećeg blagdana Uskrsa. Radionica odgojno-obrazovnih skupina «Ribice» i «Leptirići» odvijala se u njihovim prostorijama, a skupina «Anđeli» u dvorani vrtića. Navečer u 19,00 sati počeli su se okupljati roditelji s djecom. Bili su vrlo raspoloženi i zainteresirani za ono što će se raditi. Nakon što su teta Danijela Gjeldum i s. Tereza Gojani pozdravile roditelje došla je ravnateljica vrtića s. Bernardina Maslać. U kratkom uvodu govorila je o simbolima korizme i Uskrsa te objasnila roditeljima što će se raditi u radionicama.

Da bi djeca i roditelji lakše i kreativnije mogli raditi, tete i časne su im pripremile razne materijale, npr. jaja od gipsa koja je trebalo bojati s temperama ili kaširati sa salvetama, izrezale su kartone u kružiće od kojih su roditelji sa žutom vunom izrađivali piliće, a od papra u zrnu oblikovali im oči, od crvenog kolaža mali kljun, od smeđih plastičnih čašica radili su košarice u koje su aranžirali prethodno napravljene piliće s umjetnom travom i pravim ljkuska od jaja. Djeci su ponudile praznu kartonsku ambalažu od jaja od koje su sastavili vlakić. Taj vlakić su potom obojili vodenim bojama, a on je kasnije poslužio za dekoraciju u vrtiću. Ugodnoj atmosferi pridonijele su i dječje pjesme koje smo slušali i pjevuli.

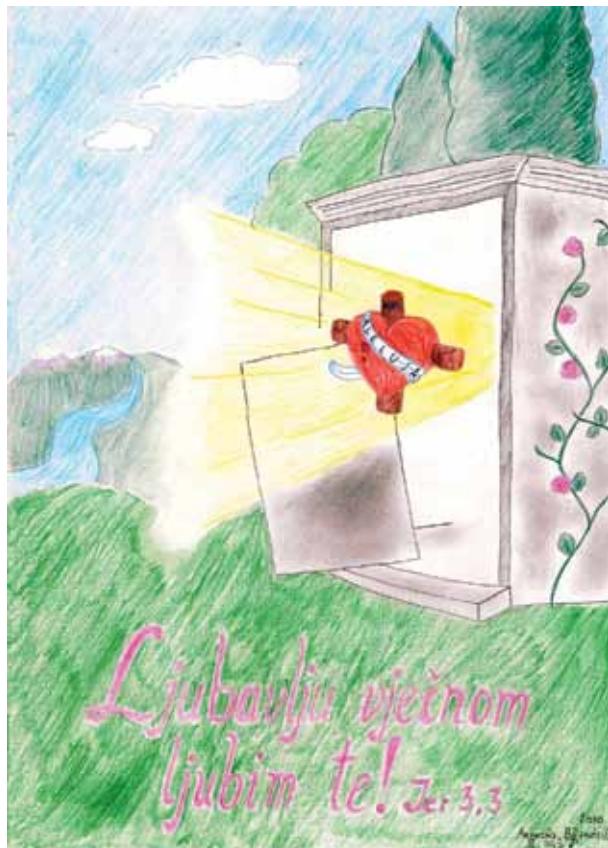
Kako se naša radionica pomalo bližila kraju, sve naše radove smo i fotografirali da ostanu u trajnoj uspomeni. Kao i uvek, naša radionica nije tada završila, roditelji i djeca su se počastili finim kolačima koje su časne pripremile. Na kraju su se roditelji zahvalili na svemu, a na njihovim licima zrcalilo se zadovoljstvo s radom u još jednoj radionici.

s. Tereza Gojani

„Udjeli mi Gospodine duboku poniznost
i milosrdnu ljubav.“

USKRSLOM ISUSU

U TEBI, ISUSE,
JA VIDIM NADU,
I KADA ŠETAM, VIDIM TE PO
GRADU,
U LJUDIMA KOJI VJERUJU U
TEBE.

TI, USKRSLI ISUSE, U STOPU
NAS PRATIŠ,
I KADA SMO GREŠNI NA PRAVI
PUT NAS VRATIŠ,
JER, LJUBAV JE TVOJA PREMA
NAMA VELIKA!

Lorena Ugarković,
I. raz. Ekonomski škole u Rijeci

**Srce uskrslog Isusa
uvijek za nas kuca.**

Tekst pjesme Uskrslom Isusu, i crtež Uskrslog Srca, u sebi sadrži znak žive rijeke zahvalnosti svih učenica Doma. Posvećen je stotom broju časopisa «Naša Družba», sestara Presvetog Srca Isusova.

Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti Pomerio 17, 51000 Rijeka u kojem primamo svu puninu odgojno obrazovne ljubavi i dobrote naših sestara.

Mama, hvala ti za sve

Mjesec svibanj je posebno obilježen mnogim radostima i aktivnostima vezanim uz Marijansku pobožnost kao i ljubavlju prema našim majkama. Vrhunac svih tih događanja zbio se 08. svibnja 2010. g. s početkom u 15,30 sati u predvorju samostana Kuće matice, kada su djeca iz našeg Dječjeg vrtića „Nazaret“ recitirali i pjevali Mariji i svojim mamama.

Priredba je protekla u redu, puna dječje igre, razigranosti, pjesme i radosti. Na dječjim licima je cijelo vrijeme blistao osmijeh. Djeca su se osobito istaknula glumeći u igrokazima koji govore o prijateljstvu i zajedništvu što je ujedno i cilj našeg cjelogodišnjeg odgojnog projekta i rada s njima. Mnogi od njih okušali su se i u plesu. Mislim da ovu dječju radost najbolje opisuju riječi sljedeće pjesme:

„Kad se mnogo malih složi
Tad se snaga stoput množi,
A to znači da smo jači
Kad se skupimo u zbor.
Mala iskra požar skriva.
Kap do kapi rijeka biva.
Hajde zato svi u jato
Kao vrapci: živ, živ, živ.
Kad se male ruke slože
Sve se može, sve se može.“

Da prave temelje zajedništva treba postaviti još u najranijoj dobi, dokaz je i ova priredba. To je moguće postići samo onako, kako je to otpjevala jedna djevojčica:

„Vrijeme da budeš sretan
je sad.
Mjesto gdje si sretan je tu.
Da bi bio sretan čini druge
sretnima
i imat ćemo malo Neba tu!“

Na kraju cjelokupnog programa predškolarci su zapjevali svoju himnu „Vrtiću na rastanku“. Zatim im je ravnateljica s. Bernardina Maslać uručila diplome.

s. Tajana Hrvatin

“Promijenimo svijet - Toni i prijatelji”

Utorak 18. svibnja 2010. u naš dječji vrtić “Nazaret” došli su glumci Michel Brown i Jeffrey Brown koji su nam odigrali predstavu “Promijenimo svijet – Toni i prijatelji”. Tijekom jutarnjeg okupljanja djece osjetila se posebna radost i nestrpljenje zbog očekivane predstave. Djeca iz sve tri skupine našeg vrtića “Anđeli”, “Ribice” i “Leptirići” okupili su se sa svojim odgojiteljicama u dvorani dječjeg vrtića gdje su predstavu pratili s velikim zanimanjem. Bili su oduševljeni što su i pokazali glasnim i velikim pljeskom. Najviše nas se dojmila pouka koju smo dobili, da Isusa trebamo primiti u srce i dijeliti ljubav.

Na kraju predstave smo se zajednički pomolili. Spontano je predvodio Michael Brown a djeca su ponavljala, što mi je osobno bilo drago. “Dragi Isuse, hvala puno za Tvoju ljubav. Molim te, daj mi puno više ljubavi. Pomozi mi da volim više Tebe i druge. Amen!”

Glumci su se od nas oprostili pozivom da dijelimo Božju ljubav s drugima i da je prepoznamo u drugima.

s. Tereza Gojani

Dječji biseri grupe “Leptirići”

Isabelle:

- „Anđela čuvara molimo za snagu, jer je on jak, i da nas spasi.“
- „Ako netko nešto vjeruje, onda to i napravi.“
- „Božji plan je kad Bog nešto smisli pa se to i dogodi.“
- „Isus nam se daje zato da imamo dobro srce i da budemo dobri prema Njemu jer On je već u Nebu, a mi nismo.“
- „Nebo je, gdje je Bog.“
- „Plodovi Božjeg Kraljevstva su milost i mir da se pomirimo.“
- „Bog nam govori kad smo tiki i kad molimo.“
- „Ljubav je vatra crvene boje koju osjećamo u srcu kad nas mama voli.“

Paola:

- „Kruniku molimo zato da nam Bog čuva srce.“
- „Bog je rekao: ‘Ja ču ti zagrijati srce.’ Bog mi je prijatelj.“
- „Ozdravimo kad se pomirimo.“
- „Isusovi prijatelji su oni koji su Mu iskazali ljubav iz svoje duše i pomogli mu.“
- „Ljubav je u svetohraništu.“
- „Najveći liječnik na svijetu je Isus.“

Marcel:

- „Zajedništvo je kad smo zajedno u ljubavi.“
- „Slušati Boga trebamo da budemo добри i jako sretni.“
- „Bog nam govori u srcu.“

„Isus je pozvao apostole jer ih je volio. Htio se družiti s njima.“

„Ako imaš veliko srce, imaš puno ljubavi u sebi.“

„Kad moliš, Isus čuje i pošalje ti snagu.“

„Crkva je mjesto gdje se ljudi okupljaju da se mole i odlaze blagoslovljeni.“

Fran: „Najviše nam može pomoći Bog tako da nas utješi i daje snagu.“

„Miljenik znači da si nekom sladak, kad nekog voliš i ljubiš u obraz i u srce.“

„Za sv. misu nam je potrebna Isusova Krv, Srce i jako puno ljubavi i
tišina da čujemo što nam svećenik govori.“

Roko: „Bog nam je stvorio srce da nas čuva i da imao ljubav u srcu.“

„Isus nam daje svoje tijelo i krv da nas spasi.“

„Božje Kraljevstvo je u srcima ljudi.“

Lucija Ć.: „Spasenje je kad se nekom nešto dogodi pa ga spasiš.
Kad nekog ljubiš rado.“

„Obećanje je kad nešto kažeš i to izvršiš.“

„Vjerovati u Boga znači slušati Ga.“

„Izgubljen si kad si negdje daleko i više ne znaš put natrag, a onda te
netko pronađe i odvede tamo gdje bi trebao biti.“

„Vjerujem svom anđelu jer je dobar i on šapće samo lijepo i dobre stvari.
On nam pomaže i čuva nas.“

„Isus pomaže svakome. Umro je i uskrsnuo za nas da nas spasi od zla,
da nam daje više ljubavi.“

„Bog je stvorio vjetar da puše i da se mogu grane njihati.“

„Ljubav je u grožđu i u kruhu zato što je kruh Isusovo tijelo i vino
Isusova krv.“

„Savjet je kad nekom savjetuješ da dobro učini.“

„Ljubav je biti slobodan kao ptica koja leti.“

„Bog je stvorio svijet i raspršio svu tamu.“

„Sloboda je da možeš biti slobodan od zla.“

Lana: „Biti oslobođen znači slušati Boga i biti dobar.“

„Bog je u srcu.“

„Ljubav je kao buket srca i duga na nebu.“

„Isus je dao sve što je mogao dati.“

Klara Š.: „Radosni smo kad imamo puno ljubavi u srcu.“

„Posvetiš se Bogu kad se pokloniš Isusu.“

„Isuse, ja te jako volim. Pomozi mi da moje srce bude veliko.“

Lucija S.: „Blagoslov je čisto srce.“

„Božje Kraljevstvo je kad se netko može moliti.“

„Ljubav je u šumi i na suncu da Duh Sveti vidi kako smo mi sretni.

„Ljubav je iza sunca. Tamo se skrila da je nitko ne vidi jer Bog je ljubav.“

„Jak si kad se možeš s puno lopti igrati.“

Martina: „Opraštati trebaju svi.“
„Kraljevstvo Božje je u duši.“
„Gospodine, volim te. Ti si moja ljubav.“

Ante: „Tko pomaže drugima ima puno ljubavi.“

Lara: „Kraljevstvo Božje je tamo gdje su anđeli.“
„Mame su dobre kao anđeli jer nas vole.“

Lucija I.: „Božja volja je kad se netko ljubi, grli i gleda.“

Antea: „Kad molimo Isus nam daje svoje srce.“
„Bog je stvorio vjetar da nam ne bude toplo.“
„Savjet je kad nešto kažeš srcem.“

Pripremila: s. Tajana Hrvatin

Zajedništvo

Zajedništvo i potreba za njim u suvremenom društvu je, kao i mnoge druge vrednote, u krizi. Sve je više individualaca, a čovjek je socijalno biće. U njegovoј prirodi potreba je za drugim, za suživotom u zajedništvu. Kao i sve drugo u životu tako i socijalne vještine, osobito zajedništvo, uče se u okruženju i interakciji pojedinca s drugima.

U sve većoj potrebi da se na ovom području počne raditi u što ranije dobi odlučili smo u našem vrtiću „Nazaret“ godišnjim planom i programom ostvariti projekt „Zajedništvo“. Cilj je odgoj za život u zajedništvu s ljudima i s Bogom. Budući da je u Riječkoj nadbiskupiji Euharistijska godina odlučili smo se u radu sa djecom poslužiti različitim tematikama kako bismo im približili zajedništvo s Bogom u otajstvu Euharistije kroz obiteljsko i prijateljsko zajedništvo.

U svim odgojno-obrazovnim područjima pronalazile smo teme i aktivnosti kao što su rane: priče, pjesme, igre, likovna i stvaralačka izražavanja, što daje snažan naglasak na zajedništvo. Naša djeca u vrtiću znaju da je Isus naš najveći i najbolji Učitelj, stoga smo im pokušali i iz Isusova života pokazati i približiti lijepe primjere zajedništva. Za to su nam poslužili sveti-pisamski tekstovi: Isusovo rođenje u zajedništvu svete Obitelji, poklon pastira i triju kraljeva, odabir dvanaestorice apostola i njihov zajednički hod za Isusom, zajedništvo na svadbi u Kani Galilejskoj, Isusov pronalazak u Hramu. Od Isusovih prispođoba obradili smo izgubljenu ovcu i vraćanje u stado. Iz Isusova javnog života obradili smo Isusa kao prijatelja malenih, spuštanje bolesnika kroz otvor na krovu do Isusovih nogu uz zajedničku pomoć prijatelja, umnažanje

kruha za mnoštvo koje ga je slušalo, zajednička večera Isusa i njegovih prijatelja apostola i mnoge druge teme. Naši veliki blagdani vrlo snažno upućuju na zajedništvo. O tome nam osobito govori svetkovina Duhova kada su Marija, Isusova Majka i apostoli čekali silazak Duha Svetoga. Blagdanom Tijelova slavimo i častimo Isusovo Tijelo i Krv ali i njegovu trajnu prisutnost među nama. Presveto Trojstvo je najsavršenije zajedništvo i od njega trebamo učiti kako u nesebičnoj ljubavi međusobno živjeti. Slavljenje svete mise i razne pobožnost, osobna i zajednička molitva, povezuju nas u zajedništvo s Bogom i međusobno.

Planirani projekt "Zajedništvo" zaokružili smo svetkovinom Presvetog Srca Isusova. Kao uvod u tajnu neizmjerne ljubavi prema nama poslužili smo se pričom koju je napisao Stjepan Lice:

Otvoreno srce

Ja sam sačuvao sve što je bilo vrijedno u mojoem životu. - pohvali se neki čovjek svome anđelu. Kako si to uspio?- dobrodušno ga upita anđeo.

Jednostavno – reče čovjek gordo. - Sve sam stavljao u malene kaveze. Cijelu sam kuću njima ispunio. U jedan sam kavez spremio zraku jutarnjeg sunca. U drugi povjetarac. U treći osmjeh drage osobe. U svoje sam kaveze spremio i šum mora i sjaj zvjezdanog neba. Spremio sam u njih i neke osobito važne poglede, zagrljaje i snove...

Ali tako se ništa ne može sačuvati - zapanjeno će anđeo.

Čovjek ga pogleda gotovo prezirno.

A gdje si ti čuvaš ono do čega ti je stalo?- upita ga.

U srcu – reče anđeo toplim glasom. - U srcu.

Ali srce je odveć maleno da bi u njega sve to stalo - podsmješljivo će čovjek. Nije - reče anđeo sigurnim glasom. - Nije ako je otvoreno.

I Isusovo Srce je otvoreno za sve nas i On nas u njemu čuva. Od Isusa trebamo učiti da otvorimo svoje srce i da u njemu čuvamo sve ljudе.

s. Kristina Tunić

Srce Isusovo, slavo moja,
Ti si moje blago, za tvoju ljubav želim
umrijeti.

Srce Isusovo, radosti svijeta.
O Srce najsvetije, koje samo i uvijek
ljubim,
O divno Srce moga Isusa, Ti si moj život.
Promijeni moje srce i ispuni ga svojom
svetom ljubavlju.

Majka Marija Krucifksa Kozulić

Samoinicijativno ozdravljenje u subotu: - "sudska rasprava" - i Isusovi svjedoci (Iv 5,1-47)

sus, znajući svoje poslanje koje mu je Otac dao, naime ozdraviti i spasiti čovjeka, liječi jednog uzetog koji je 38 godina takav, a da ga ovaj nije zamolio za ozdravljenje. Duljina godina bolesti govori o težini i veličini čuda. Premda Ivanu nije stalo toliko do čuda, koliko do same objave Isusa kao Sina Božjega i Spasitelja ljudi. Ovo ozdravljenje moglo bi se nazvati - onako kako su ga i Židovi shvatili „provokativno“ jer se dogodilo u subotu kada vlada židovski zakon zabrane rada. Nije slučajno da se mjesto, svojevrsne „toplice“ gdje se dogodilo ozdravljenje zove „BETHESDA“ jer to znači: „mjesto smilovanja“. Ovo nam hoće reći: Isus je samoinicijativno došao na zemlju, to mjesto njegova „smilovanja“ da nas ozdravi i spasi.

Mnogi, još i danas, poput ovog ozdravljenog, ne znaju za ozdravitelja Spasitelja. No, ponašanje ozdravljanog kojim je demonstrirao svoje ozdravljenje; nošenje postelje, primjerice, na Isusovu zapovjednu riječ, imalo je za posljedicu traganje za identitetom ozdravitelja. Isusova uputa, kada ga je kasnije našao u hramu: „Idi i od sada ne grijesi više“ hoće nas uputiti na još goru nesreću: gubljenje pravog života, kojega je Isus davalj i posrednik. Na drugim mjestima, i drugi evanđelisti spominju upravo grijeh kao uzrok nečije nesreće. I Isus to dovodi u vezu. Ali govori: ne grijesi i „opraštaju ti se grijesi!“ kao uvjet ozdravljenja. Ovdje je Isus upotrijebio zapovjednu riječ, kojom se ozdravljenik brani: „Onaj koji me ozdravio, reče mi, uzmi svoju postelju i hodi...“

Isus je optužen radi kršenja subotnjeg zakona, a i zbog izjednačavanja s Bogom. Isus se mora braniti i navesti svjedoke, jer po židovskom i grčkom zakonu moraju biti dva svjedoka da bi svjedočanstvo bilo vjerodostojno. Ovaj konflikt između Židova i Ivanove zajednice nazvan je odgovarajućim imenom - „sudska rasprava“ (J. Becker). Zapravo, obje zajednice bore se za opstanak te nastoje jedna drugoj osporiti „pravo na naslijedstvo Objave“, dakle na Svetu pismo. Židovi su u ovoj raspravi, na neki način, „razbaštinjeni“. U prigovoru kako nisu ni čuli glasa Božjega, niti su vidjeli njegov lik, aludirajući na objavu na Sionu, otkrivaju se kao oni koji ne razumiju ni pravo niti riječi, (Ovdje je utjelovljena Riječ koju također ne razumiju), niti Mojsija na kojeg se pozivaju, jer „i on je govorio o meni“, kako je rekao Isus. Tako im Mojsije postaje optužiteljem.

Isus navodi 5 svjedoka: 1. Krstitelja, 2. djela njegova, 3. Svetu pismo, 4. Mojsija te 5. samog Oca /Očevo svjedočanstvo je opipljivo samo u vjeri/ (Poteškoća i zahtjev!).

U ovom poglavju naglašeno je Isusovo jedinstvo s Ocem, uskrsnuće mrtvih te sud. Vjera, naslijeđena od Židova da će se sud dogoditi na kraju vremena, preuzeta je tradicionalno u ranom kršćanstvu. No, Ivanovo naglašavanje suda po prihvaćanju vjere u Isusa (usp. Iv 5,25), kada će mrtvi čuti glas Sina Božjega, već je tu, ne radi se o stvarnim mrtvacima, nego o duhovnim mrtvacima koji su mrtvi zbog nevjere u Isusovu riječ. Redci 28. i 29. u Ivanovu evanđelju kasniji su umetak redakcije kako bi Ivanovo evanđelje koje je (prilično individualno) uskladili sa općim pokladom vjere, naime, da će „svi koji počivaju u grobovima čuti njegov glas i izići iz njih“. Isus, zaista može reći da ne traži svoje slave, (jer se poziva na Oca), kao što to traže Židovi, koji prigovaraju Isusu da ozdravlja bolesne u subotu, a sami također krše subotu, obrežujući djecu. Tako ih Isus osvješćuje da sami sebi proturječe.

PRIMJENA TEKSTA NA NAS

- Znamo li mi svoje kršćansko poslanje, zanemarujemo li ga?
- Vjerujemo li da je cijela zemlja „mjesto smilovanja“ gdje Isus lječi i svjedočimo li svojim ponašanjem to Božje smilovanje?
- Jesmo li mi ti sretnici koji se možemo pozvati i braniti Isusovom riječi: „Onaj koji me ozdravio, reče mi...“ na krštenju: „Postao(la) si novo stvorenje“ uzmi svoju postelju, / svoga tijela,/ i svjedoči za mene... radosno, djelima...
- Ne možemo kao Ivan Krstitelj svjedočiti niti biti jedan od druga četiri svjedoka Isusova, ali možemo biti jedan svjedok, naime, kao njegova djela, jer On nas je stvorio i mi smo njegovi!
- Kakva smo to mi njegova djela? Može li se Isus pozvati na nas?
- Može li nas navesti kao svjedoke?

s. Bernardina Maslać

Ljubavlju srca svoga ljubím te, Bože

Kao proljetna kíša što natapa suhu i íspucanu
zemljú,

kao što ptica letí suome jatu,
ríjeka suome ušču,
a jutro večerí...

Tako duša moja čezne, Bože, za Tobom.

Sve što je u mení vapi za Tobom
šutnjom, suzom i čežnjom.

Preko vídljivog i opípljivog
želim dohvatiti Tebe Neobuhvatnog i
Neízmernog.

A Tí suojom ljubavlju dolaziš mí u susret
preko ljudí, stvarí, prirode i mene same,
želiš me osvojítí, usrećítí i posvetítí me.

U suojoj neznatnosti, jednostavnosti i poníznosti
odgovaram i sada nakon 25 godína:
EVO ME, ISUSE! Tvoja sam službenica!
Tvoje díjete, zaručnica, tvoja Níves!

Preobrazba ríječí Božje (uz Godinu euharistije)

Slavímo trostruku preobrazbu Ríječí
Pruo u Písmu, prísutna bí s nama,
Ultjelovljenjem htjede nam reći;
Emanuel sad sam, i Bog s vama!

Slavímo Krísta u líku kruha
Koјí nas svojím Tíjelom hrani!
U Marijí, začetí po Duhu,
Ljubav Tvoja neka i nas rani!

s. Bernardina Maslać

Putovati s nadom

Osvanula je sunčana lipanska nedjelja. Dva mjeseca čekala sam baš tu nedjelju za put u Rijeku u samostan na Drenovu. „Moje srce htjelo je da se zna za njega“, reče mi dobrotvor iz Australije Ivan Vučić. Krenula sam iz Slunja prema Karlovcu, a onda u Rijeku. Putujući, molila sam krunicu te uživala gledajući ljestvite prirode, cvijeće, obrađena polja i vrtove. Iako idem na pretrage srca, ne brinem se, misleći: „Što Bog da“. Više mislim kako će se uklopiti u zajednicu na Drenovi, jer osamnaest godina nisam živjela u samostanskoj zajednici pa sam se, pomalo, pribavala.

Stigla sam u Rijeku u popodnevnim satima. Dočekala me naša svestrana i vrijedna ekonoma s. Celestina. Pitala me: „Imaš li želju da odemo na Trsat kod Gospe?“ „O, baš dobro, sviđa mi se tvoj prijedlog jer mi je to i potrebno – tišina, molitva i ispovijed“, rekla sam. Upravo sam to i našla na Trsatu, a onda smo pošle prema Drenovi da stignemo na večernju svetu misu u drenovsku crkvu Gospe Karmelske. Iza mise ušla sam u našu zajednicu koja se okupila u blagovaonici, srdačno se pozdravila sa svima, s nekim sestrama nisam se zaista duže vidjela. Radost susreta i nasmijana lica bila su znak moje dobrodošlice.

Časna Majka je predložila da idemo na rekreaciju u dvorište samostanske kuće. Budući da nisam izmolila Večernju, odvojila sam se i pošla u kapelu moliti. Dok sam molila iz dvorišta se čuo smijeh, radost i razgovor sestara. Osjetila sam se kao nekad kad sam bila ovdje. Izmolila sam i pridružila se sestrama ne misleći više o bolesti i svojim pretragama. Potom smo otišle na zajedničko Povečerje i na počinak u prekrasno uređenu sobu sa svježim ružama na stolu u vazi. Tišina i mir u meni i oko mene. Osjećala sam se svoja među svojima. Sretno sam zaspala pa čak prespavala jutarnje zvono na molitvu.

Dragom Bogu hvala! Za vrijeme boravka na Drenovi imala sam priliku sudjelovati na simpoziju o 10. godišnjici smrti našeg pokojnog nadbiskupa mons. dr. Antona Tamaruta. Zaista sam se ugodno osjećala sve dane boravka u Kući matici na Drenovi dok sam obavljala pretrage i čekala nalaze koji nisu, Bogu hvala, baš tako loši. Hvala mojoj dragoj redovničkoj zajednici i svakoj pojedinoj sestri na Drenovi što sam se tako lijepo i ugodno među njima i s njima osjećala. Drage moje sestre, Bog vas blagoslovio svaku pojedinačno.

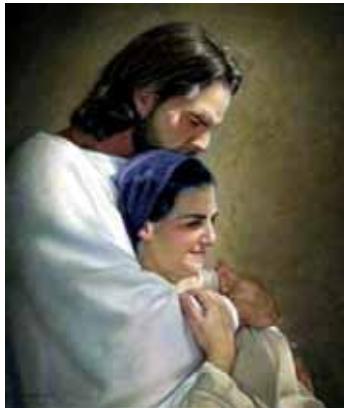
Vaša s. Ljubomira Lešić

*O slatka Ljubavi,
O moje blago,
Od srca te volim ljubim te
i klanjam
I klanjam ti se dobri Isuse.

Rani moje srce
svojom svetom ljubavlju,
svojom svetom ljubavlju.*

*Ah da, samo zbog nas,
O Kralju, rani Te kopljje,
ah da, samo zbog nas,
O Kralju, rani Te kopljje.

Iz ljubavi! Iz ljubavi!
Iz smilovanja, o moj Isuse,
izljeći moju dušu!*

Majka Marija Krucifksa Kozulić

korak

svaki dan
jedan korak više
jedan korak dalje
jedan korak bliže
jedni drugima
jedni od drugih

i kada se
nekada čini da je
kraj
to je samo
drugačiji početak

početak...
...novih koraka
... novih nadanja
... novih blizina
... novih daljina
... novih koraka

početak...
...novih početaka...

s. Lidija T.

pred Tebom

sjećaš li se onih dana,
moj Dobri,
kad sam ono otišla
u daljine, daleka od Tebe,
tražeći neka bolja vremena,
bolje ljude,
po mojim mjerama skrojene

i kad sam nakon lutanja,
došla pred Tebe,
prašnjavih nogu,
ugasla pogleda,
prazna srca,
gladna ljubavi

sjećaš li se kako si mi
pohrlio u susret,
zagrljio me,
obrisao suze,
sagnuo se,
osnažio mi koljena klecava

tada su se
u Tvojim rukama
našle
i
moje nečiste ruke
kojima sam grilala ovaj svijet
bjžeći od Tvoje ljubavi

danas znam, moj Dobri,
samo u Tvojem zagrljaju
duša mi je živnula
jer Tvoj pogled ljubavi
vratio mi je
život

s. Lidija T.

MOLITVENI PLAN ZA DUHOVNA ZVANJA - SVAKOG 19. U MJESECU -

Gospodin nas u Evanđelju poziva na molitvu za nova duhovna zvanja riječima:
“Žetva je velika, ali radnika мало. Molite dakle Gospodara žetve da pošalje radnika u žetvu svoju” (Mt 9, 37-38).

Svakog 19. u mjesecu naša se Družba uključuje klanjanjem u molitveni plan Centra za duhovna zvanja pri HUVRP u Zagrebu.

MOLITVA ZA PROGLAŠENJE BLAŽENOM MAJKE UTEMELJITELJICE

svakog 29. u mjesecu molitva i sveta misa na tu nakanu.

JUBILARNA SLAVLJA

Bit će 14. kolovoza 2010. na Drenovi

25. obljetnicu zavjeta slave:

s. Nives Stubičar
s. Marija Žderić

50. obljetnicu zavjeta slave

s. Berislava Mikuljan
s. Danijela Lušetić
s. Emanuela Božić

60. obljetnicu zavjeta slavi:

s. Dolores Petrović

70. obljetnicu zavjeta slavi :

s. Prezentata Jagodić

26. REDOVNIČKI TJEDAN

Održat će se u Zagrebu 17. i 18. rujna 2010.

SEMINAR ZA KUĆNE POGLAVARICE

U organizaciji HUVRP od 8. do 10. listopada 2010. g. u Duhovnom centru Granešina, Zagreb – Dubrava održat će se seminar za kućne poglavarice.

Tema seminarja: *Redovnički život u empatičnoj civilizaciji*

Voditelj: fra Vlatko Badurina, TOR

SEMINAR ZA MEDICINSKE SESTRE

Održat će se u Domu pastoralnih susreta u Lovranu od 15. do 17. listopada 2010.

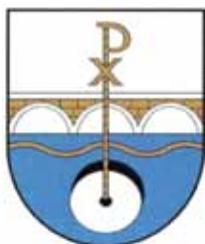
Tema: *Iz susreta s Isusom prema bližnjemu*

Voditelj seminara: fra Robert Perišić, OFM

Sestre koje namjeravaju sudjelovati na seminarima neka se na vrijeme prijave u Tajništvo Družbe.

Nove biskupije i biskupi u Hrvatskoj

Odlukom Svetoga Oca Benedikta XVI. u Hrvatskoj su uspostavljene još dvije biskupije.

Provedbom bule pape Benedikta XVI. "Antiquam fidem" od 5. prosinca 2009. uspostavljena je Sisačka biskupija
Novi biskup ponovno oživljene Sisačke biskupije je mons. Vlado Košić dosadašnji pomoćni zagrebački biskup.
Rođen je 20. svibnja 1959. u Varaždinu.
Svečano ustoličenje bilo je 06. veljače 2010. u Sisku.

Papa Benedikt XVI. je bulom "De mariore spirituali bono" od 5. prosinca 2009. osnovao Bjelovarsko-križevačku biskupiju.
mons. Vjekoslav Huzjak, dosadašnji generalni tajnik HBK, novi je bjelovarsko-križevački biskup.
Rođen je 25. veljače 1960 u Jalžabetu. Svečano ustoličenje bilo je 20. ožujka u Bjelovaru.

Mons. Mijo Gorski

Papa Benedikt XVI. imenovao je 3. svibnja 2010. mons. Miju Gorskog pomoćnim zagrebačkim biskupom. Mijo Gorski rođen je 17. rujna 1952. godine u Gori Veterničkoj, župa Mihovljan. Mons. Gorski za biskupa je zaređen u zagrebačkoj katedrali u subotu 3. srpnja 2010.

Mons. Želimir Puljić-novi zadarski nadbiskup

U ponedjeljak 15. ožujka Sveti Otac Benedikt XVI. imenovao je dubrovačkog biskupa mons. Želimira Puljića, zadarskim nadbiskupom. Mons. Puljić rođen je 7. ožujka 1947. u mjestu Kameni, župa Blagaj kod Mostara. Svečano ustoličenje bilo je 24. travnja 2010. u Zadru.

RASPORED DUHOVNIH VJEŽBI

III. turnus: Drenova
04.-13. kolovoza
Voditelj: don Ivan Bodrožić

Sestre koje sudjeluju u duhovnim vježbama:

s. AMALIJA	s. ANA	s. ASUNTA	s. BLANKA
s. BRANIMIRA	s. CECILIJA	s. DOLORES	s. DOMINIKA
s. EUGENIJA	s. FLAVIJA	s. GENOVEVA	s. JERONIMA
s. KARMEN	s. KONSOLATA	s. KRISTINA P.	s. LEONIJA
s. LEOPOLDINA	s. LIDIJA	s. MARIJA	s. MARIJANA
s. MARISTELA	s. NATALIJA	s. NIKOLINA	s. MIRJANA
s. SLAVKA	s. SILVANA	s. SVJETLANA	s. TAJANA
s. TARZICIJA	s. TEREZA	s. TIMOTEJA	s. VJEKOSLAVA

S. KAZIMIRA DEPIKOLOZVANE

*„Zahvaljute Gospodinu, jer je dobar,
jer je vječna ljubav njegova!“*

(Ps 118, 1)

U utorak 25. svibnja 2010. u Kući matici, okružena sestrama koje su za nju molile, i okrijepljena svetim sakramentima preminula je s. Kazimira Depikolozvane. Rođena je 6. listopada 1942. na Vrhu, otok Krk, od oca Franje i majke Antice rođ. Linardić.

U Družbu je stupila 1962. godine u Crikvenici. Privremene zavjete položila je 3. listopada 1964., a doživotne zavjete 3. listopada 1970. u Crikvenici.

Nakon novicijata djelovala je u Senju od 1964. do 1966. kao sakristanka u katedrali. Iste godine odlazi raditi u Austriju u Laubegg kod Školske braće i tamo ostaje do 1970. kad je premještena u Njemačku, u Neuss, u bolnicu Johanna Etienne kod sestara Augustinki gdje usavršava dijetalni način prehrane za bolesne i starije osobe i tamo ostaje do 1972. a onda prelazi u Dom Srca Isusova za starije i nemoćne osobe gdje vodi kuhinju i ostaje do 1981. Iste godine imenovana je učiteljicom kandidatice i novakinja i na toj službi ostaje do 1985. a onda je opet premještena u Neuss te vrši službu predstojnice i glavne sestre staračkog Doma do 1994.

Za vrijeme Domovinskog rata organizirala je s dobročiniteljima iz Neussa mnoge konvoje pomoći za prognanike i izbjeglice u Rijeci i Slunju. Od 1994. do 2000. god. vršila je službu Vrhovne ekonome. U tom vremenu njezinim zalaganjem sagrađen je novi Dječji vrtić „Nazaret“ na Drenovi, otvorene su jaslice „Mima“ u Rijeci, sagrađeni su samostani u Zagrebu i Otoču.

Od 2000. do 2006. u Karlsfeldu kod Münchena radi u kuhinji u Caritasovu staračkom domu St. Josef, a onda je premještena u Kući maticu gdje je do svoje smrti vršila službu kućne poglavarice.

Kad god se rastajemo od osoba koje su nam u životu puno značile ispunjeni smo žalošću. Smrt je za sve nas jedan veliki misterij. Mi sestre u Kući matici imale smo priliku mjesecima gledati kako se pomalo, ali svjesno i predano u volju Božju, gasi život naše s. Kazimire. Njezina bolest je napredovala, ali nismo imali osjećaj da je u kući teški bolesnik. Rado smo navraćale u njezinu sobu i dijelile misli o svakidašnjim događanjima, s nadom u ozdravljenje, ali i s predanjem u volju Božju.

Svi koji su poznavali s. Kazimiru makar na kratko, ili sestre koje su s njom živjele ili koje je odgajala, mogu posvjedočiti da je s. Kazimira bila osoba koja se odlikovala nadasve vedrinom, smisлом za šalu, zalaganjem na dužnosti koje su joj bile povjerene, te jednom majčinskom brigom za povjerene sestre. Posebno u njezinoj bolesti zablistala je krepost strpljivosti i predanja u volju Božju. Svojom voljom za život i planovima koje je željela ostvariti za svoju zajednicu hrabro je kroz tri godine pobjeđivala bolest. I u najtežim trenucima preko usta joj nije izašla ni jedna riječ kojom bi drugima pokazala koliko trpi. Nije se tužila, niti sebe sažaljevala. Rado je sudjelovala u svim događanjima redovničke zajednice, ako ne uvijek fizički, a onda svojim zanimanjem i molitvenom pratnjom. Rado je u bolesti prihvaćala tuđu pomoć, ali nikoga nije željela opteretiti svojim zahtjevima. Bila je osoba koja se zalagala za mirno rješenje nesuglasica. U svoje molitve uključivala je sve potrebne.

Sprovodne obrede 27. svibnja na rječkom gradskom groblju Kozala predvodio je mons. Nikola Uravić, rektor Bogoslovnog sjemeništa u Rijeci. Na sprovodu je sudjelovalo tridesetak svećenika, brojne redovnice Družbe, sestre drugih redovničkih zajednica, redovnički pripravnici, bogoslovi, brojna rodbina, prijatelji i znanci. Misa zadušnica služena je u župnoj crkvi BDM Karmelske na Donjoj Drenovi u koncelebraciji petnaestak svećenika.

Njezinim odlaskom iz naše sredine izgubili smo osobu koja je oko sebi ižarivala pozitivan stav i mnogima bila primjer. Vjerujemo da svojim molitvama s neba prati našu Družbu. Za sve dobro koje je za života učinila neka joj Gospodin bude nagrada, a sve propuste i nedostatke neka joj milostivo oprosti.

s. Nives Stubičar

† Mons. Ivan Prendža - zadarski nadbiskup

Dana 25. siječnja, u Zagrebu, u 71. godini života, 46. godini svećeništva i 20. godini biskupstva, iznenada je preminuo zadarski nadbiskup mons. Ivan Prendža.

Mons. Ivan Prendža rođen je u Zemuniku Gornjem, 31. prosinca 1939. Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je nadbiskupom koadjutorom 29. ožujka 1990., a biskupsko ređenje slavljeno je 9. lipnja te godine u zadarskoj katedrali. Službu nadbiskupa Zadarske nadbiskupije preuzeo je 2. veljače 1996. kao 68. zadarski nadbiskup. Pokojni nadbiskup Prendža bio je potpredsjednik HBK, predsjednik komisije za sjemeništa i duhovna zvanja pri HBK, član Komisije HBK za Zavod sv. Jeronima u Rimu i član Komisije za stvaranje novog sustava financiranja unutar Crkve u Hrvata.

† Ivan Mikić (brat s. Marinke)

Rođen je kao sedmo dijete Mije i Katarine Mikić 1945. godine u Bučju. Početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća, poput mnogih naših hrvatskih mladića, Ivan je u sedamnaestoj godini prebjegao u inozemstvo. Nakon nekog vremena trajno je našao boravište u Australiji, gdje je osnovao i obitelj.

Što je bio stariji, sve je više čeznuo za povratkom u Domovinu. Često je znao reći da bi želio umrijeti i biti pokopan u svojoj župi. Ta mu se želja i ispunila. Nakon dolaska u Hrvatsku razbolio se i u svojoj rodnoj kući preminuo 12. ožujka 2010. g. Sprovod pokojnog Ivana bio je 13. ožujka 2010. Ispraćen je od rodbine, velikog broja župljana te redovnica: Karmelićanki Božanskog Srca Isusova i sestara Presvetog Srca Isusova iz Rijeke.

† Katarina Mikić

Katarina Mikić (djevojački Štimac) rođena je 04. lipnja 1916. g. u Bučju gdje je i preminula na blagdan Presvetog Srca Isusova.

U braku s Mijom Mikić rodila je osmero djece. Dvoje njih umrlo je u djetinjoj dobi, a šestero - pet kćeri i jedan sin, bili su smisao i briga života majke Katarine.

Tri kćeri sklopile su brak, a dvije su se posvetile Bogu u redovničkom životu. Milka - naša sestra Marinka i Ana - s. Kalista – karmelićanka Božanskog Srca Isusova.

Katarina je sa svojim mužem bila vjerna Bogu i Crkvi, a ljubila je također svoj hrvatski narod i svoju domovinu. U tom duhu odgajala je i svoju djecu.

Poratne godine nakon II. svjetskog rata i brojna obitelj nisu je slomile, nego su jačale njezinu vjeru i pouzdanje u Božju providnost i njegovo vodstvo. Patnju je strpljivo predavala u ruke Božje. Nije joj bilo lako kad je u poodmaklim godinama, kao i naši ostali ljudi, morala izbjegći u Njemačku gdje je neko vrijeme boravila kod svoje kćeri Tereze - Mande.

Njezina ljubav i vjernost sazrijevale su u ljubavi prema Presvetom Srcu Isusovu kome je bila osobito pobožna i privržena. To ime i zazivi bili su joj u srcu i na usnama do kraja ovozemaljskog života. Pobožnost prvih petaka bila joj je na osobito draga a tu je ljubav prenosila i na svoju djecu što svjedoče i njezine dvije kćeri posvećene Srcu Isusovu.

Jaslice, križ, euharistija. To su tri čuda ljubavi.

Majka Marija Krucifiksa Kozulić

PRILOG

EUHARISTIJA U ŽIVOTU MAJKE MARIJE KRUCIFIKSE KOZULIĆ, UTEMELJITELJICE DRUŽBE

Sakrament ljubavi, Presveta Euharistija *najizvrsniji je dar* u kojem nam Isus Krist daruje sama sebe, objavljajući beskrajnu Božju ljubav prema svakom čovjeku. U tom se čudesnom sakramantu očituje 'najveća ljubav' koja nas potiče da položimo život «za svoje prijatelje» (Iv 15, 13). Doista, Isus je svoje «do kraja» ljubio (Iv 13, 1). Evanđelist Ivan ovim izričajem želi da shvatimo neizmjernu gestu Isusove poniznosti koju je učinio pranjem nogu učenici-ma prije nego će za nas umrijeti na križu.¹

Isus je na Posljednjoj večeri, one noći kad je bio izdan, ustanovio euharistijsku žrtvu svoga Tijela i Krvi, da ovjekovječi žrtvu na križu kroz stoljeća, sve dok On ne dođe, te da tako Crkvi, svojoj ljubljenoj zaručnici, povjeri spomen-čin svoje smrti i uskrsnuća, vazmenu gozbu na kojoj se Krist blaguje, duša se napunja milosti i daje nam se zalog buduće slave.²

Euharistija je u najuzvišenijem smislu «tajna vjere», odnosno «sažetak i ukupnost naše vjere»,³ od koje kršćani žive stoljećima. Crkva slavi euharistiju već dvije tisuće godina, poslušna Kristovoj zapovijedi, polazeći od iskustva Uskrsloga i izlijevanja Duha Svetoga. Zbog toga se, od samih početaka, kršćanska zajednica sabire na *fractio panis* u Dan Gospodnjji.⁴ Od apostolskih vremena kršćanska zajednica je postojana u nauku apostola, u zajedništvu, u lomljenju kruha i u molitvama.⁵ Kroz dvotisućljetu povijest Crkve Božje, koju Duh Sveti vodi, možemo se 'puni zahvalnosti diviti' povijesnom razvoju mnogostruktih obrednih oblika euharistije, sve do liturgijske obnove Drugoga vatikanskog koncila koji navješta da je euharistijska žrtva «izvor i vrhunac cijelog kršćanskog života»⁶ i poslanja Crkve. «Doista iz rebra je Krista, usnulog na križu, proisteklo čudesno otajstvo čitave Crkve» (SC 5).

U povijesti Crkve mnoštvo je svetaca i mistika, a osobito u XIX. stoljeću, koji su u središte svoje duhovnosti stavili euharistiju. Poznato je da je župnik arški, sveti Ivan Marija Vianney (1786.-1859.), u adoraciji znao izgubiti orientaciju u vremenu. Euharistija je i u središtu duhovnosti Majke Marije Krucifikse Kozulić (1952.-1922.).

Štovanje Presvetoga Oltarskog Sakramenta u XIX. i početkom XX. stoljeća

Druga polovica XIX. i početak XX. stoljeća označeni su snažnim euharistijskim gibanjima. Dok se teologija tog doba trudila pokazati u kojem stupnju vjere treba prihvatići neke vjerske istine, vjernici su svoju vjeru usredotočili na Kristovu stvarnu prisutnost u euharistiji, kao otpor tadašnjem laicističkom i često protuckrvenom mentalitetu. Do toga doba bio je u Crkvi naglasak na pobožnosti klanjanja Presvetom Oltarskom Sakramentu, a onda dolazi do češće pa i svagdanje pričesti. U isto vrijeme nastaju nove bratovštine i klanjateljska

1 Usp. Benedikt XVI., *Sacramentum Caritatis*, Sakrament Ljubavi, Potsinodalna apostolsta pobudnica Svetoga Oca Benedikta XVI., o euharistiji, izvoru i vrhuncu života i poslanja Crkve, upućena biskupima, kleru, osobama posvećenog života i vjernicima laicima, II. izd. KS, Zagreb, siječanj 2008., br. 1.

2 Usp. Konstitucija «*Scorosanctum Concilium*» (O svetoj liturgiji, nadalje SC), br. 47, u: Drugi vatikanski koncil, Dokumenti, latinski i hrvatski, KS, Zagreb 1970.

3 *Katekizam Katoličke Crkve*, Hrvatska biskupska konferencija, Glas Koncila, Zagreb, 1994., Tisak, «Zrinski» -Čakovec, br. 1327.

4 Usp. Benedikt XVI., *Sacramentum Caritatis*, n. dj. br. 37.

5 Usp. Dj 2, 42.

6 Konstitucija «*Lumen Gentium*» O Crkvi, br. 11.

udruženja koja šire euharistijsku pobožnost s ciljem zadovoljštine za uvrede koje se nanose Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramenu. Nastaju također i neke redovničke kongregacije koje se posvećuju kultu i apostolatu euharistije. U Italiji je osnovana 1856. Družba redovnika Presvetog Oltarskog Sakramenta (euharistinci) i Družba svećenika Presvetog Srca Isusova koju je osnovao 1878. u Francuskoj o. Leon Dehon (1843.-1925.). Umnažale su se procesije, klečanja i hodočašća u euharistijska svetišta. Širenju euharistijske pobožnosti i duhovnosti pridonijela je ustanova euharistijskih kongresa 1875., a prvi je Međunarodni euharistijski kongres osnovan 1881. godine. Važno je spomenuti da je papa Pio X. Dekretom odobrio 1905. g. češće pa i svakodnevno pričešćivanje, a 1910. označio dob u kojoj se djeca mogu pričešćivati.

Dakle, u tom razdoblju dosta se toga svodilo na štovanje stvarne Isusove prisutnosti u euharistiji i euharistijske pobožnosti i duhovnost tog doba označene su s dva temeljna vidika: *klanjanjem i zadovoljštinom*.⁷

Važnost ovih gibanja i nove euharistijske pobožnosti u Crkvi bila je priprava i poticaj da se krene od jedne individualističke euharistijske pobožnosti, usredotočene više na adoraciju kao praktičnu nadoknadu u antikatoličkom svijetu, prema zajedničarskom momentu euharistije koja je dobila svoj izražaj tek na Drugom vatikanskom koncilu.

EUHARISTIJA SREDIŠTE DUHOVNOSTI MAJKE UTEMELJITELJICE

Želim progovoriti, prema zadanoj temi, kako je život jedne žene, redovnice u ovom našem gradu Rijeci, Majke Marije Krucifikse, utemeljiteljice naše Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, bio sav prožet vjerom u euharistijsku prisutnost.

Majka Krucifiksa bila je žena euharistije, molitve i kontemplacije, koja ima mistične oznake. U svom radikalnom nastojanju oko savršenosti i svetosti čeznula je svim bićem za sjedinjenjem s euharistijskim Isusom Kristom. Euharistija joj je bila središte duhovnog života, a euharistijska duhovnost i pobožnost vezane uz otajstvo Presvetog Srca Isusova koje je osobito štovala, što se očitovalo kroz davanje *zadovoljštine u adoraciji*.

Ovdje donosim kratki prikaz o tome kako je euharistija bila središte vjerničkog života obitelji Kozulić iz koje majka Marija Krucifiksa potječe a, potom, kako se ona sama pripremala za susret s Isusom u sv. misi, s kojim osjećajima i vjerom ju je doživljavala i proživljivala, što je molila prije i tijekom sv. mise (koja se slavila na latinskom). Potom je kratki osvrt o tome kako je Majka Krucifiksa gledala na druge sakramente u svjetlu euharistije, te o njezinim euharistijskim pobožnostima i euharistiji u kojoj je nalazila izvor za svoj apostolski život.

Cijeli prikaz o *Euharistiji u životu majke Marije Krucifikse Kozulić*, temelji se na njezinim pismima, zapisima i pismima njezinih duhovnika.

Kršćanski život obitelji Kozulić bio je «u skladu s nedjeljom»

Korespondencija obitelji Kozulić, iz koje potječe naša utemeljiteljica Marija Kozulić, otkriva njihovo vedro obiteljsko kršćansko ozračje i duboku pobožnost, a sv. misa bila je središte njihova vjerničkog života.

U obitelji Kozulić očitovala se povezanost između euharistije i kršćanskog života, jer je živjela u «skladu s nedjeljom» (*iuxta dominicam viventes*), onako kako je kršćane opisao sv. Ignacije Antiohijski.⁸

7 Usp. Eulogio Pacho, *Storia della Spiritualità moderna*, Terseanum –Roma 1984., str. 292-293.

8 Usp. *Sacramentum Caritatis*, br. 72.

Svi članovi obitelj Kozulić redovito su svake nedjelje odlazili na sv. misu i, razumije se, na sve zapovijedane crkvene blagdane te na razne druge pobožnosti. Roditelji su Mariju odgajali u vjeri osnaženi snagom sjedinjenja s Kristom i Crkvom u svetoj pričesti.

Kad je Marija u svojim mladenačkim godinama otišla iz roditeljskog doma živjeti u Trst, majka joj piše: «Javi mi ideš li katkad na sv. misu...»⁹ A o sebi je izvješće da nedjeljom ide na sv. misu u crkvu Sv. Vida i dodaje, „to je crkva koja mi se dopada, s malo ljudi prikladna za mene».¹⁰

Dakle, obitelj Kozulić je živjela euharistijskim životom, tj. hranila se kruhom Božjim koji je s neba sišao – za život svijeta (usp. Iv 6, 51).

Sveta misa

Kad je Marija Kozulić boravila u Udinama, dok je skrbila za jednu bolesnu gospođu, također nije mogla svaki dan ići na sv. misu. Ona je, stoga proživiljala duhovnu čežnju za sjedinjenjem s euharistijskim Isusom i te svoje duhovne poteškoće povjeravala svom duhovniku o. Samuelu Mauroviću, kapucinu. No, on je tješi riječima: «Istina, nećete imati toliko mogućnosti da idete u crkvu, da primate Božanskog Zaručnika u sv. pričesti, ali ćete biti zadovoljni što ste učinili tu žrtvu iz ljubavi prema Isusu i Mariji. Prije nego što krenete, možete reći da idete s dopuštenjem vaših dragih roditelja koji žele da vam bude dopušteno svake nedjelje i blagdanima sudjelovati na sv. misi. Drugih uvjeta nemojte postavljati jer misu na radne dane možete slušati u duhu. Sjetite se života velikih svetaca u pustinji i kako su oni dospjeli do tako visoke svetosti. Zar, možda tako što su svaki dan išli u crkvu, ili se često pričešćivali, ili tako što su čitali mnoštvo duhovnih knjiga, ili slušanjem propovijedi? Ništa od toga!»¹¹

O važnosti koju Marija pridaje Presvetoj Euharistiji iščitavamo i iz njezinih sljedećih riječi: «Pribivanje svetoj misi i pohod Presvetom Oltarskom Sakramantu, plodna su sredstva za postizanje ljubavi prema Isusu.»¹²

U zrelijim godinama

Euharistija je dar koji izvire iz Srca Kristova koje je po svojoj neizmjernoj ljubavi prema nama ljudima ispunilo svoje obećanje: «I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta» (Mt 28, 20).

Sveta misa je vrhunac molitve i središte duhovnog života Majke Marije Krucifikse. Ona je sve sakramente doživljavala u sv. misi i kroz sv. misu. Sv. misa bila joj je svakodnevna hrana. Tu je tražila snagu i jakost za dnevni apostolat. Vrlo su poticajna njezina razmatranja pod svetom misom. Ona je njoj plamen ljubavi Srca Isusova. Jednostavno kroz sv. misu otkrivala je i doživljavala Božju ljubav, ljubav Božjega Srca i doticala to Srce, svoju Ljubav ponavljajući - agape, agape...¹³ Majka Krucifiksa je mističarka u svojoj molitvi i ujedno strastvena pjesnikinja euharistijskog Isusa. Njezine su molitve, himne, hvale i zahvale nakon susreta s Gospodinom u sv. pričesti, odjek duše koja je zaljubljena u Euharistiju, duše koja sva želi pripadati i darivati se Bogu. Gajila je nježnu pobožnost i ljubav prema Božanskom Spasitelju u Presvetoj Euharistiji. Živjela je od Euharistije. Dopustimo da se i naše duše

9 Majčino pismo, 9. svibnja 1888.

10 Isto.

11 Pismo o. Samuela Maurovića, (1880.).

12 Pismo Marije Kozulić, upućeno Amaliji Doležal, Rijeka, 2. prosinca 1889.

13 Usp. A., Jendričko – D., Mlakić, Život i djelo Marije Kozulić, Rijeka, 1992., str. 103.

otvore promatranju cilja kojemu žude naša srca u trajnoj čežnji za ispunjenjem vječnim mitem i radošću. Evo njezina hvalospjeva na početku sv. mise:

«Želim se nastaniti u Srcu mog dobrog Boga i gorjeti vatrom kojom izgara moj Isus. Moje će srce, zatvoreno u njegovu Božanskom Srcu, živjeti od ljubavi. S oltara gdje se žrtvuje za ljubav svoje djece, noću i danju šalje nam slatke pozive dobri Isus. O, ljubavi istinite škole, uzmi moje, a daj mi svoje srce. Nek' se u svakom trenutku slavi moj Isus u hostiji. Doći će dan kad će uzalud vapiti za Isusovom milošću. Ali moje se srce priklanja njemu i neće ga moći odvojiti od Isusa ni zla kob ni smrt...»¹⁴

I ovako na početku sv. mise Majka moli:

«Kličimo, sestre, skupljene oko Srca koje svu svoju ljubav čovjeku htjede dati. Potom radosne ovđe u hramu zazovimo Gospodina i sjedinjene pjevajmo: 'Neka živi Isus!'

Stari čovjek u nama nek' se promijeni, nek' se podigne i ojača nadom palih, radošću uskrslih. Blažena riječ koja otvara nebo i prikazuje hostiju, hostiju istinitu, kruh jakih, Bogočovjeka, našega Kralja. Kličimo, sestre...

O, slatki zavjete ljubavi vječne, neizreciva Tajno, zalog naše vječne nagrade. Vjerujem, klanjam se! Ako ja i klonem, ti podrži, ti uzmi: moju vjeru, svu radost i moju pamet. Kličimo, sestre...»

Poslje Pretvorbe:

«Zdravo o Krvi milosti, milosti i spasenja! Siđi, siđi na ovu skrušenu dušu. Ti je operi, lijepom je učini, ti joj vrati prvotni sjaj.

Zdravo, o uzvišena žrtvo, uzvišena i čašćena koja si jedina bila dostoјna velikog svevišnjeg Boga. Neka živi, neka živi Vječni koji vlada s prijestolja slave i ljubavi.»¹⁵

Sveta pričest

Marija Kozulić želi se zadržati u molitvi što duže nakon sv. pričesti, odnosno želi biti s Onim koji ispunja njezino srce svojom ljubavlju. Kao žena duboke kontemplacije, ona, poput sv. Terezije Avilske preporučuje, da je nakon susreta s Isusom u sv. pričesti potrebno zadržati se i nasamo prijateljski razgovarati s Ljubljenim, od kojeg smo prve ljubljene (usp. 1 lv 4, 19.). Međutim, kada je ona radila u Trstu i morala se žuriti natrag na posao poslje sv. mise, o tome se žali opet svom duhovniku o. Samuelu koji joj ovako odgovara:

«Nemoj se uznemirivati ako se poslje sv. pričesti ne možeš zadržati u crkvi. U crkvi ostani ne koliko želiš, nego koliko možeš, dovoljno je da imaš Isusa u svom srcu na svakom mjestu. To što se moraš baviti nužnim svjetskim stvarima, ne treba te to uznemirivati ako ti je srce kod Isusa.»¹⁶

Majka Krucifksa vjeruje da je u Euharistijskom otajstvu, onaj isti Isus, Bogočovjek utjelovljen po Duhu Svetom i rođen od Djevice Marije u Betlehemu, raspet na Kalvariji, umro i uskrsnuo i uprisutnjuje se čitavim svojim ljudsko-božanskim bićem pod prililkama kruha i vina. Kliktajem duše i u jednostavnosti svog srca zapisala je ovako je: «Uistinu, Isus je prije nego što je podnio muku i umro za nas, morao najprije iz ljubavi prema nama postati čovjek i malo dijete.» I dalje ona kliče: «Jaslice, križ, euharistija. To su tri čuda Božje ljubavi!»¹⁷

14 Sveščić, V/2.

15 Isto, III/1.

16 Pismo o. Samuela, bez datuma.

17 Zapis, lipanj 1882.

A što se tiče zahvale nakon sv. pričesti, evo što Majka Krucifiksa preporučuje: «Nakon zahvale ne treba misliti da je s time sve gotovo, nego upravo tada moramo stvarno započeti potpuno novi život posvećen Bogu koji je sišao i zaposjeo naše srce.»¹⁸

U jednom svom spjevu, također nakon sv. pričesti, Majka opijeva stanje svoje duše, poput sv. Pavla, koji reče: «Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist» (Gal 2, 20).

Poslije sv. pričesti:

«Nisam ja više koja živim, Bog je onaj koji živi u meni, u mojim grudima. Poznam ga po slatkoj utjesi kojom me ispunja.

Poznam ga po novom žaru u svom srcu koji me zahvaća. Nađoh Ljepotu vječnu. 'Nikad te više neću ostaviti!' Osjećajući nebo, duša ti moja pjeva zahvaćena: 'Nađoh mog Boga, moj život. Nikad te više neću ostaviti. Bit ću uvijek tvoja, ti si mi sebe dao, a ja ti dajem sebe.' Mojom hranom postade moj ljubljeni Zaručnik... koji je umro za mene... 'Moje dobro si ti, moj život, moj zalog: moj Isus.'

Poslije sv. pričesti:

«Blažene li mene, kako sam sretna. Našla sam svoju Ljubav; sjedinjena sam s mojim Bogom, već ga nosim u svom srcu.

Zbog ovog užvišenog događaja nek' se zajedno sa mnom raduje priroda. Oh, blažene li moje sudbine, našla sam svoje blago.

Kako li je divno lice Gospodnje za kojim čeznem. Nema zvijezde u svemiru koja bi se mogla usporediti s njegovim sjajem. Ah, tko ga nosi u srcu, ima u grudima, mora ga ljubiti iznad svega. O, blažene li moje sudbine, našla sam svoje Blago...»!

Majka Krucifiksa je, kako je zabilježeno, bila među prvima u Monarhiji, koja je pisala papi Piju X., samo nekoliko dana nakon što je izdao Dekret 1910. godine, kojim određuje da djeca u ranijoj dobi mogu pristupiti k stolu Gospodnjem. Ona je sva radosna zbog te vijesti molila blagoslov od njegove Svetosti za djecu Zavoda Presvetog Srca Isusova, koju je pripremila sa sestrama za Prvu sv. pričest u dobi od sedam i osam godina. Odgovor je iz Vatikana stigao 3. listopada iste godine, koji je potpisao mons. Giovanni Bressan, a u njemu izvješćuje da je Sveti Otac s radošću primio vijest o Prvoj sv. pričesti u Zavodu Srca Isusova u Rijeci i udjeljuje svoj djeci i sestrama svoj Apostolski blagoslov.¹⁹

Euharistija i sakrament pomirenja

Majka Krucifiksa je na sakrament pomirenja gledala u svjetlu euharistije. Ljubav prema euharistijskom Isusu Kristu vodila ju je sve većem poštovanju, vrjednovanju i pristupanju sakramentu pomirenja. Stoga, da bi što dostoјnije pristupala k stolu Gospodnjem, ona budno bdije nad čistoćom srca, prema upozorenju sv. Pavla: «Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše piće» (1 Kor 11, 28).

Majka Krucifiksa je često pristupala sakramentu pomirenja, a o velikim crkvenim blagdanima preporučuje veliku sv. ispovijed. Bdjela je nad čistoćom srca jer je za nju sakrament pomirenja bio put k najtešnjem sjedinjenju s Isusom.²⁰

18 Zapis bez datuma.

19 Usp. *Charitas Almanacco per l' anno 1912*, Editore l' Istituto del S. Cuore di Gesù, in Fiume, str. 26-27; usp. *Naša Gospa Lurdska*, mjesечно ilustrirano glasilo, odgovorni urednik: O. Bernardin Škrivanić, provincial kapucina u Rijeci, Izdaje: Kuća dobre štampe» OO. Kapucini, Tiskarski umjetnički zavod »Mirjam», Rijeka, br. 4/1. travnja 1911., str. 64.

20 Usp. Pismo o. Samuela, Rijeka, 27. siječnja 1885.

Euharistija i bolesničko pomazanje

Kao kćeri Crkve koju je osobito ljubila i za nju molila, bili su joj trajno na srcu: *Slava Božja i spasenje svih ljudi*. I u Konstitucijama Družbe zapisala je: *Naše je zvanje spasenje duša*. U tom se smislu može razumjeti njezina velika briga za obraćenje grješnika za koje je trajno molila. Zato je osobito revno duhovno skrbila za bolesne i umiruće, da se okrijepljeni svetim sakramentima, dakle uz sakrament bolesničkog pomazanja i euharistijski kruh koji Crkva nudi kao popudbinu,²¹ presele iz ovozemnog života na vječnu «svadbu Jagančevu», vjerujući Kristovim riječima: «Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja će ga uskrisiti u posljednji dan» (Iv 6, 54).

Primjerice, kad je Majka Krucifiksa, dakako milošću Božjom, uspjela privesti neku osobu da primi svete sakramente, ona naprsto kliče zahvaljujući Bogu za tu milost i druge potiče da mu za to zahvale.²²

Euharistijsko klanjanje

«Čašćenje euharistije izvan sv. mise neprocjenjiv je dar u životu Crkve»,²³ riječi su Sluge Božjega Ivana Pavla II. A papa Benedikt XVI. kaže: «Primiti euharistiju znači staviti se u stav klanjanja Onomu koga primismo.»²⁴

Majka Krucifiksa je svoj osobni odnos i jedinstvo s Kristom produbljivala u klanjanju pred Presvetim Otajstvom. Za nju je adoracija, zapravo kontemplacija neizmjerne ljubavi Božjeg Srca, jer: «Uistinu Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne» (Iv 3, 16).

U čežnjima za češćim pričešćivanjem, naglašava potrebu poklonstvenog štovanja i klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramenton. U molitvi klanjanja Isusu donosi svijet grješnika, siromahe, potrebe cijele Crkve, Svetoga Oca i osobito moli za jedinstvo među klerom te za jedinstvo svih kršćana.²⁵

Kao osoba adoracije, u smislu zadovoljštine, Majka kaže: «Dođimo pred tabernakul, divimo se Isusu, zbog njegove velike ljubavi što je ustanovio Presvetu euharistiju i tu slušajmo što će nam Isus u srcu govoriti po svojoj neizmjernoj dobroti i blagonaklonosti. Pristupimo, dakle, tabernakulu i tamo ostanimo s Isusom u molitvi za sve grješnike.»²⁶

Zatim, dodaje: «Tko ne može doći u crkvu pred tabernakul, neka se kod kuće trudi da u svojim mislima bude s Isusom, da mu damo zadovoljštinu za tolike počinjene grijeha.»²⁷

Koliko je Majka Krucifiksa bila žena adoracije govore nam i ove riječi kojima ona češće završava svoja pisma: «...ostavljam te unutar zlatnih vratašca svetoga tabernakula.»²⁸

Tijelovo

Majka Krucifiksa je ljubav prema euharistiji izražavala svetkujući na poseban način svetkovinu Tijelova. Za taj blagdan izvezla je barjak na svilli sa zlatnim nitima. A tek s kolikom

21 Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 1499-1531.

22 Usp. Marijino pismo Ireni, bez datuma.

23 Ivan Pavao II., *Enciklika Ecclesia de Euharistia*, Verbum, Split, 2003. 25.

24 *Sacramentum Caritatis*, 66.

25 Sveščić, V/2.

26 Marijino pismo Ireni, bez datuma.

27 Isto.

28 Isto.

se radošću pripremala i proživljavala tijelovsku procesiju. O tome izvješće o. Arkanđela iz Camerina: «Evo me radosna srca, moj velečasni Oče, da izrazim neizmjerno zadovoljstvo zbog trijumfa Presv. Srca Isusova! Njegov je barjak (koji je prekrasno uspio), bio veoma svećan u procesiji za Tijelovo. Bila je to najljepša zastava grada Rijeke... Slika Presv. Srca je velika, jer sam ja tako htjela da bude, pa su je svi lijepo mogli vidjeti izdaleka. Hodalo je tako dostojanstveno to Presv. Srce po prvi put ulicama Rijeke! Za njim su išle kćeri i službenice obučene u crno (odjeću) s crnim velima, s crvenom vrpcom i svijećom u ruci. Žao mi je da nisam mogla svim službenicama napraviti crveni pojasa zbog nedostatka novca... Dakle, sve se svidjelo Riječanima... Barjak je blagoslovio Monsinjor, jer se radio do zadnjeg trenutka i nije bio gotov kad je dolazio p. Stefan.»²⁹

Euharistija i apostolski život

Radost spoznaje velike Božje ljubavi koju slavimo u euharistiji nije moguće zadržati za sebe. Treba je priopćiti ovom svijetu koji je potreban Božje ljubavi i susreta s Isusom Kristom i njegom. Zbog toga je euharistija izvor i vrhunac života Crkve i njezina poslanja.³⁰ Iz euharistije Crkva crpi potrebnu duhovnu snagu kako bi ispunila svoje poslanje, koje je u svezi s Kristovim poslanjem: «Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas» (Iv 20, 21).

Majka Krucifiksa je sav svoj život posvetila i istrošila u službi siromašne i nezbrinute djece i ženske mladeži. Razdala se sva u pastoralnom karitativnom i odgojno-obrazovnim radu s nezbrinutom djecom i mladeži. Još kao veoma aktivna laikinja članica Udruge, a onda kao redovnica i Utemeljiteljica, na stotine je djece pripremila za svete sakramente. Mnoštvo je djece i mladeži osigurala kršćanski odgoj i školsku naobrazbu, odnosno mnoge je gladne nahranila, žedne napojila, gole odjenula... (usp. Mt 25, 35).

Euharistijski Isus i bližnji u potrebi, jedna su te ista ljubav Majke Krucifikse, prema Kristovim riječima: «Što god učiniste jednomu od moje najmanje braće, meni učiniste!» (Mt 25, 40). Ona koja je živjela od pogleda uprta u Isusa, prema riječima Svetoga pisma: «Gledat će Onoga koga su proboli» (Zah 12, 10; Iv 19, 37), prepoznавала je njegovo lice u siromašnim i potrebitima svake vrste.

Dakle, majci Krucifiksi, velikoj apostolskoj duši, euharistija je bila izvor i središte duhovnoga i apostolskog puta i života.

Utemeljiteljica je u Pravilima i Konstitucijama preporučila svojim duhovnim kćerima da budu revne u ljubavi prema euharistijskom Isusu; sudjelujući dnevno u sv. misi, čestoj adoraciji i pohodima Presvetom Oltarskom Sakramantu. I još dodaje: «Svaki put kad uđu u kapelu sjedinit će se s anđelima Nebeskim koji okružuju Isusa u Presvetom Sakramantu da bi mu zajedno s njima prikazale svoj poklonstveni dar.»³¹

s. Dobroslava Mlakić

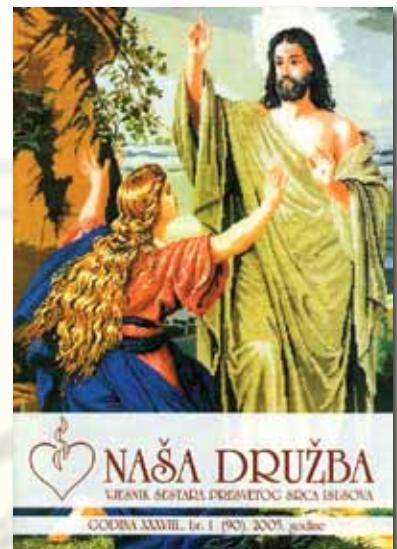
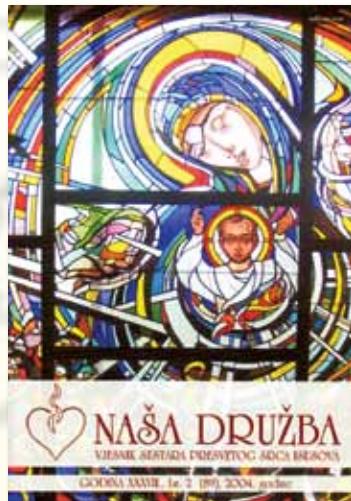

Predavanje održano na mjesечноj konferenciji za redovnice, u dvorani Nadbiskupskog doma u Rijeci, 18. travnja 2010.

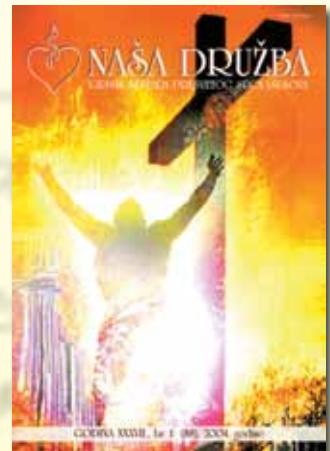
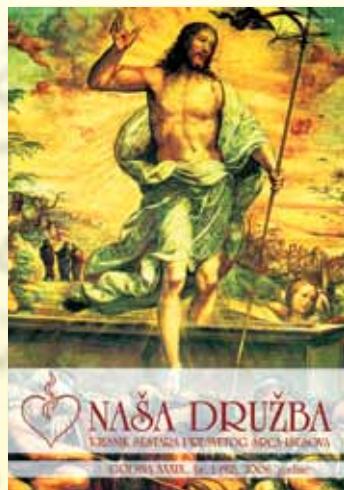
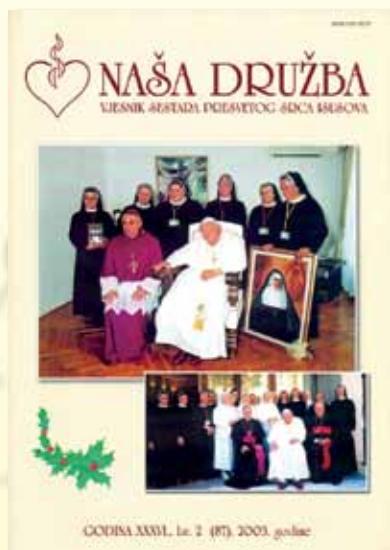
29 Pismo Marije Kozulić, 19. lipnja 1892.

30 *Sacramentum Caritatis*, 84.

31 *Konstitucije Kćeri Presvetog Srca Isusova*, Rijeka, 1904, Tisak Durieux, Zagreb 1996. str. 44.

100

Šutnja i sabranost jesu sredstva
Za susret s Bogom i sjedinjenje s Njim.

Majka Marija Krucifksa Kozulić